

«Από τη στάχτη
θα αναγεννηθεί
το Κ.Κ.Ε.»

N. Ζαχαριάδης

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί
ενωθείτε!

Όργανο της Κ.Ε. της Οργάνωσης για την Ανασυγκρότηση του Κ.Κ.Ε.

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ 55 ΤΗΛ. 5241058 ΧΡΟΝΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

20 ΜΑΡΤΗ 1987 ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 39 ΔΡΧ. 30

ΟΙ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΙΣ ΕΛΛΑΔΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥΡΚΙΑΣ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΟΥ ΡΩΣΟΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΥ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΕΙΡΗΝΗ ΣΤΟ ΑΙΓΑΙΟ ΚΑΙ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΩΝ ΥΠΕΡΔΥΝΑΜΕΩΝ Η ΜΟΝΗ ΔΙΕΞΟΔΟΣ

Σε μεγάλη οξύτητα έχουν περάσει οι ελληνοαμερικάνικες σχέσεις. Αυτό και οι πιο τυφλωμένοι από τον δήθεν φιλοαμερικανισμό του Παπανδρέου, αστοί και ψευτο-αριστεροί μπορούν να το διαπιστώσουν τώρα καθαρά.

Ο ρωσοαμερικάνικος ανταγωνισμός στην Κύπρο, αλλά και στην περιοχή Στενών - Αιγαίου δεν μπορεί να μην εκδηλώνεται με όλο και πιο βίαιο και ανοιχτό τρόπο. Τα αντίθετα στρατόπεδα δεν μπορεί να μην εκδηλώνονται. Η Ελλάδα και η Τουρκία με τις σωβινιστικές κυβερνήσεις τους δεν μπορεί παρά να τοποθετούνται πια στη μια ή στην άλλη πλευρά αυτού του ανταγωνισμού.

Η διαφορά τους βρίσκεται μόνο στο γεγονός ότι ενώ οι στρατοκράτες της Άγκυρας αρκετά καθαρά τοποθετούν τη φιλοαμερικάνικη στρατηγική τους πορεία, η εθνικιστική κλίκα Παπανδρέου, αρνείται ακόμα να αποκαλύψει το πιστά φιλορωσικό παιχνίδι της.

Αυτό το τελευταίο δε σημαίνει καθόλου πως ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός θα συνεχίσει για καιρό να ταλαντεύεται ως προς την πραγματική πολιτική του Παπανδρέου. Δεν είναι δυνατόν δηλαδή ταυτόχρονα να εκθειάζουν την πολιτική του Παπανδρέου και η Ρωσία και η Αμερική.

Η σύγκρουση που εκδηλώνεται εδώ και ένα μήνα ανάμεσα στις ΗΠΑ και την κυβέρνηση του Παπανδρέου αυτό το πράγμα εκφράζει.

Ο αμερικάνικος ιμπεριαλι-

σμός έκανε μια σημαντική κίνηση αυτό το μήνα.

Πρόκειται για τη διατύπωση της θέσης ότι τα τουρκικά στρατεύματα στην Κύπρο δεν έχουν επιθετικό χαρακτήρα. Ανοιχτά ο υφυπουργός άμυνας Περλ μιλάει για αμυντικό τους ρόλο και πιο συγκεκριμένα δηλώνει το ίδιο ο Ουάϊνμπεργκερ. Αυτές οι δηλώσεις σημαίνουν επιλογή συμμάχου για τις ΗΠΑ, δηλαδή της Τουρκίας. Πρόκειται για μια άδικη, απαράδεκτη θέση που βάζει μπουρλότο στις ήδη τεντωμένες Ελληνο - Τουρκικές

σχέσεις, κατοχυρώνει το καθεστώς της εισβολής και κατοχής της βόρειας Κύπρου καθώς και της ανακήρυξης του ψευδοκράτους του Ντενκτάς, και τέλος προσφέρει τεράστιες υπηρεσίες στην σοσιαλιμπεριαλιστική Ρωσία και τον δόλιο προστατευόμενο της Παπανδρέου.

Ο Παπανδρέου πιάστηκε από αυτή τη δήλωση για να προχωρήσει στην αντι-τουρκική του πατριδοκάπηλη υστερία και να συσπειρώσει ότι μπορεί από τον λαό και την αστική τάξη ενάντια μονόπλευρα στους αμερικάνους.

Ενώ αυτός καμώνεται πως κόφτεται για την Κύπρο έχει υποκύψει ευχαρίστως στο επαίσχυντο τηλεσίγραφο της Μόσχας ότι η Κύπρος δεν έχει το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης όπως κάθε κυρίαρχος λαός σ' αυτόν τον πλανήτη, ότι δεν έχει το δικαίωμα να προχωρήσει εφ' όσον ο λαός της το θέλει στην ένωση με την Ελλάδα. Το μόνο που ενδιαφέρει τον Παπανδρέου στην Κύπρο είναι η προώθηση της «διεθνούς» συνδιάσκεψης,

δηλαδή της νομιμοποιημένης επέμβασης του σοσιαλιμπεριαλισμού στην Κυπριακή υπόθεση, «ξεχνώντας» το γεγονός ότι μόνο η Μόσχα ανοιχτά σ' όλο τον κόσμο υποστήριξε με ανακρίβωση του πραχτορείου Τας την εισβολή του '74.

Οι δηλώσεις Ουάϊνμπεργκερ - Περλ δίνουν τη δυνατότητα στον Παπανδρέου να ξεσπάσει

πάλι σε εμπρηστικές αντιτουρκικές δηλώσεις για το Αιγαίο ενώ, αυτός έχει βάλει το σурτάρι την πιο ουσιαστικά δίκαιη απαίτηση για τα 12 μίλια στα χωρικά ύδατα επειδή την έχουν κατηγορηματικά αρνηθεί οι σοσιαλιμπεριαλιστές για να περνάνε ανενόχλητα τα δικά τους

πολεμικά στο Αιγαίο.

Ταυτόχρονα ο Παπανδρέου βρίσκει την ευκαιρία να ρίξει το βάρος του στην αναλογία 7 προς 10, που στην ουσία κάνει μόνο τους αμερικάνους υπεύθυνους για την πολιτική της Τουρκίας στην Κύπρο, και σε τίποτα δεν αλλάζει τις πολιτικές σχέσεις ανάμεσα στην Ελλάδα και την Τουρκία ενώ κάνει τουαμερικάνους και το ΝΑΤΟ ρυθμιστές των ελληνοτουρκικών σχέσεων.

Αν ο Παπανδρέου ήταν αντιιμπεριαλιστής θα έδιωχνε τους αμερικάνους από την Ελλάδα, θα κατάγγελλε τον ρωσικό σοσιαλιμπεριαλισμό και θα εξαγνίσει κάθε δυνατότητα ειρηνικής διευθέτησης των διαφορών μας με την Τουρκία.

Αντίθετα όμως αυτός με την υπόκωφη κόντρα του με τους αμερικάνους και το πέρασμα του στη Ρώσικη τροχιά δυναμώνει στο έπακρο τις επεμβάσεις των υπερδυνάμεων στην περιοχή και στη χώρα μας και μετατρέπει σιγά σιγά το Αιγαίο σε μπουρλότο.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 2

ΟΛΗ ΤΟΥ Η ΠΡΟΣΟΧΗ ΕΙΝΑΙ ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟ

Ενώ μιλάει για ειρήνη και δημοκρατία ο επικίνδυνος Παπανδρέου, ένα έχει στο μυαλό του. Πώς θα βάλει στα χέρια του το στρατό. Το κέντρο της δράσης του βρίσκεται εκεί. Όλα τα άλλα είναι λεπτομέρειες γι' αυτόν τον πραξικοπηματιστή. Το νέο κόμμα τερστίας, έκτασης αποστρατειών δεν είναι παρά ένα ακόμα βήμα προς τον πλήρη έλεγχο του στρατού με πρόσχημα την ελάφυνση της επετηρίδας, όπως λέει αυτός ο δήθεν άφορος δημοκράτης Χαράλαμπος.

Αν αυτή η διαδικασία ολοκληρωθεί ο λαός μας θα κινδυνεύει από τον σοσιαλφασισμό και τον πολεμικό τυχοδιωχισμό της παπανδρεϊκής κλίκας. Αυτή την εξέλιξη μόνο ένα πλατύ κίνημα που απαιτεί πραγματική ειρήνη δημοκρατία και ψωμί στον λαό μπορεί να εμποδίσει.

Η πορεία της ΟΑΚΚΕ

ΘΕΡΜΗ ΥΠΟΔΟΧΗ ΑΠΟ ΤΟ ΛΑΟ ΣΤΙΣ ΦΤΩΧΟΓΕΙΤΟΝΙΕΣ

Ενάντια στις 24 ψευτοαπεργίες και διαδηλώσεις που με τόσο ντόρο διαφημίστηκαν από τις αστικές φυλλάδες, η ΟΑΚΚΕ με τη δική της πορεία ενάντια στην πείνα, στις 8 του Μάρτη μπόρεσε να απευθυνθεί στην καρδιά της εργατικής τάξης μέσα στις φτωχογειτονίες του Πειραιά και της Αθήνας. Κάλεσε το λαό να αντισταθεί στην πολιτική της πείνας και της εξαθλίωσης που σταδιακά οδηγεί, η κλίκα Παπανδρέου το λαό και την χώρα, να παλέψει μέσα στα σωματεία με όπλο τον παρατεταμένο απεργιακό αγώνα για αυξήσεις εξασφαλίζοντας τις βασικές ανάγκες και να επιτρέπουν στον εργαζόμενο λαό να ζει με αξιοπρέπεια. Μίλησε για τα

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 4

Η ΘΕΣΗ ΜΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ - ΠΑΠΑΔΩΝ

Να δοθεί στο κράτος και στο λαό η εκκλησιαστική περιουσία! Αυτό το «σύνθημα» χρησιμοποιεί η κυβέρνηση στην εκστρατεία που εξαπόλυσε τις τελευταίες μέρες με σχετικό νομοσχέδιο. Χρησιμοποιεί για μια ακόμη φορά τη γνωστή τακτική: να εμφανίζει αντιδραστικά της μέτρα σαν σοσιαλιστικά, επαναστατικά.

Αυτό το νομοσχέδιο ΑΠΟ ΤΗ ΜΙΑ καθορίζει τις διαδικασίες για τη μεταβίβαση στο Δημόσιο του μεγαλύτερου μέρους της ακίνητης μονοστηριακής αγροτικής περιουσίας, την άμεση παραχώρηση στους αγροτικούς και κτηνοτροφικούς σιναταιρισμούς των μοναστηριακών γεωργικών, κτηνοτροφικών και δασικών εκτάσεων και τον πλήρη έλεγχο του κράτους πάνω στην αστική περιουσία της Εκκλησίας με την αλλαγή της σύνθεσης της διοίκησης του ΟΔΕΠ (Οργανισμού Διοίκησης Εκκλησιαστικής Περιουσίας).

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΛΛΗ επεμβαίνει στη διοίκηση της εκκλησίας. Με το άρθρο 8 αλλάζει τη σύνθεση της διοίκησης του ΟΔΕΠ. Μέχρι σήμερα το επταμελές συμβούλιο του ΟΔΕΠ, ήταν ορισμένο από την Ιεραρχία της Εκκλησίας με πρόεδρο του αρχιεπίσκοπο. Τώρα με το νομοσχέδιο, πρόεδρος θα ορίζεται από το υπουργικό συμβούλιο, τρία μέλη από την Ιερά Σύνοδο και τρία μέλη από το Υπουργείο Παιδείας και Θρησκευμάτων. Προβλέπεται η σύσταση μητροπολιτικών συμβουλίων που αποτελούνται από τον αρχιερέα, ένα πρωτοδική, ένα δημόσιο ταμία, έναν υπάλληλο της Νομαρχίας και τρία εκλεγμένα μέλη από τους πολίτες που ανήκουν στην ενορία της Μητρόπολης. Η διαχείριση και αξιοποίηση της περιουσίας των εφημεριακών ναών θα γίνεται μέσω του ενοριακού συμβουλίου που θα αποτελείται από τον εφημέριο του ναού, ένα εκπρόσωπο της Μητρόπολης που ορίζεται από το Μητροπολίτη, ένα δημόσιο υπάλληλο που ορίζεται από το Νομάρχη και πολίτες της ενορίας.

Αξιοσημείωτο είναι ότι το Δημόσιο ήδη καταβάλλει μισθοδοσία και φαρμακευτική περίθαλψη του εφημεριακού κλήρου, που εξομοιώθηκε με τους δημόσιους υπαλλήλους, σύμφωνα με το ενιαίο μισθολόγιο και τη μισθοδοσία και συνταξιοδότηση των αρχιερέων και άλλου προσωπικού δίχως βέβαια να εναντιωθούν καθόλου σ' αυτό οι παπάδες που ξαφνικά θυμήθηκαν το χωρισμό Κράτος - Εκκλησίας.

Παράλληλα, με τις ρυθμίσεις του νομοσχεδίου θεσπίζεται για πρώτη φορά η ενίσχυση από το κράτος των Ιερών Μονών και της Εκκλησίας γενικότερα.

Αυτό που συμβαίνει εδώ είναι μια επιπλέον προσπάθεια από τη μεριά του κρατικοδημοκρατικού κεφαλαίου, μετά από το χτύπημα που έδωσε στον όμιλο Βαρδινογιάννη και μετά την κρατικοποίηση της κοινοπραξίας των ξένων εταιρειών του Πρίνου όχι μόνο να πάρει την εκκλησιαστική περιουσία αλλά και να ελέγχει μ' αυτό το τρόπο την ίδια την Εκκλησία. Αυτό αποτελεί ένα βήμα παραπάνω προς την επιβολή πολιτικού φασισμού από τη μεριά της κλίκας Παπανδρέου. Δεν έχει τίποτα να κάνει όχι μόνο με το σοσιαλισμό αλλά είναι κάτι που αντιτίθεται σ' ένα από τα αστικοδημοκρατικά καθήκοντα που είναι ο χωρισμός του κράτους από την εκκλησία.

Ο Λένιν έγραφε: Εμείς απαιτούμε να είναι η θρησκεία μια προσωπική υπόθεση σε σχέση με το κράτος, αλλά δεν μπορούμε να τη θεωρήσουμε μια προσωπική υπόθεση σε σχέση με το κόμμα μας. Το κράτος δεν πρέπει να έχει σχέση με τη θρησκεία, οι θρη-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 2

ΤΟ ΝΕΟ ΜΙΣΘΟΛΟΓΙΟ ΣΤΗ ΔΕΗ

ΧΤΥΠΗΜΑ ΤΟΥ ΜΙΣΘΟΥ ΜΕΓΑΛΩΜΑ ΤΗΣ ΕΝΤΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗΣ

Ολόκληρη η κυβερνητική προπαγάνδα για τους δήθεν υψηλόμισθους στις επιχειρήσεις κοινής ωφέλειας, είχε ένα συγκεκριμένο στόχο. Να ετοιμάσει την κοινή γνώμη, για το πέρασμα στις δημόσιες επιχειρήσεις ενός μισθολόγιου, που θα αναίρεσει βασικές κατακτήσεις των εργαζομένων.

Το νέο μισθολόγιο καταργεί μια σειρά από επιδόματα που είχαν κατακτήσει οι εργαζόμενοι στη ΔΕΗ και εξάρτα την μισθολογική εξέλιξη των εργαζομένων από την «αποδοτικότητα» στη δουλειά.

Είναι γεγονός ότι οι εργαζόμενοι στη ΔΕΗ αλλά και σ' όλους τους Δημοσίου Οργανισμούς, έχουν μια ολόκληρη σειρά από επιδόματα. Αυτό ήταν αποτέλεσμα της επιδοματικής πολιτικής της αστικής τάξης για τη διάσπαση του ενιαίου αγώνα των εργαζομένων για συνολικές αυξήσεις πάνω στους βασικούς μισθούς.

Όμως, από ένα σημείο και πέρα, η κατάσταση γύρισε ανάποδα για την αστική τάξη. Το πλάσμα των επιδομάτων σ' ευρύτατο αριθμό εργαζομένων, διαμόρφωσε μια συνολική αύξηση του μισθού, έκανε τα επιδόματα αναπόσπαστο κομμάτι του συνολικού μισθού των εργαζομένων.

Το χτύπημα σήμερα των επιδομάτων από την κυβέρνηση με το νέο μισθολόγιο που ετοιμάζει, δεν είναι τίποτα άλλο παρά το χτύπημα του μισθού των εργαζομένων, το κατέβασμα του μεροκάματου, ενταγμένο στην πολιτική της πείνας της Παπανδρέϊκής κλίκας.

Απόδειξη γιαυτό είναι ότι και το νέο μισθολόγιο δεν καταργεί τελείως τα επιδόματα. Αλλά καθορίζει 4 κατηγορίες επιδομάτων που έχουν για στόχο τη διάσπαση των εργαζομένων. Ποιά είναι αυτά:

● **«Επίδομα αυξημένης ευθύνης».** Αυτό είναι μέχρι και 50% του βασικού μισθού και θα χορηγείται σ' αυτούς που θα τους αναθέσουν κάποια καθήκοντα. Δηλαδή στην ίδια κατηγορία ανήκουν οι διευθυντές και στους εργοδηγούς, σ' αυτούς που θα αναλάβουν να επιτηρούν τους εργαζόμενους για να είναι «παραγωγικοί».

● **«Επίδομα εξειδικευμένου επισημοτικού προσωπικού»** που θα φτάνει και αυτό μέχρι και το 50% του βασικού μισθού.

● **«Τοπικό επίδομα»** που δε θα υπερβαίνει το 20% του βασικού μισθού, και που δεν ξεκαθαρίζεται στο νέο μισθολόγιο σε ποιούς θα δίνεται. Αυτό θα καθορίζεται κάθε φορά «από την επιχείρηση μετά από σχετικές προτάσεις του ΑΣΟΠ».

● **«Επίδομα ανθυγιεινής ή επικίνδυνης εργασίας»** που ορίζεται —αυτό με ακρίβεια— σε 6% του βασικού μισθού και είναι το πιο μικρό σε ποσοστά μια και αφορά το βιομηχανικό προλεταριάτο των οριζών της ΔΕΗ και άλλους εργατικούς κλάδους.

Εδώ ακριβώς φαίνεται η απάτη της κυβέρνησης και το τι ακριβώς εννοεί όταν μιλάει για «ρετιρέ και υπόγειο». Σύμφωνα με ένα πίνακα που δημοσίευσε το ΒΗΜΑ, με τις αποδοχές των υπαλλήλων της ΔΕΗ κατά ειδικότητα, οι εργαζόμενοι το 1985 είχαν μέσες μηνιαίες αποδοχές 76.400 δρχ. με τις υπερωρίες, 76.400 δρχ. το μικρότερο ποσό από όλους τους άλλους εργαζόμενους. Και σ' αυτούς δίνεται το μικρότερο ποσοστό επιδόματος!

Πέρα όμως από τα επιδόματα, το πιο βασικό είναι η αμοιβή με την παραγωγικότητα. Οι εργαζόμενοι με το νέο μισθολόγιο κατατάσσονται σε πέντε ειδικές κατηγορίες απόδοσης και ανάλογα με ποιά κατηγορία ανήκουν παίρνουν αύξηση που λέγεται «προσαύξηση λόγω απόδοσης».

Και βέβαια υπάρχει και μια έκτη κατηγορία στην οποία ανήκουν αυτοί που κρινονται αντιπαραγωγικοί και δεν παίρνουν ποτέ τους αύξηση!

Πέρα όμως από την ατομική «απόδοση» του κάθε εργαζόμενου, υπάρχει και μια άλλη αύξηση που δι-

Το νέο αυτό μισθολόγιο που δημοσιεύτηκε στο Βήμα στις 8 Μάρτη, ξεκινάει σαν ένα μισθολόγιο για τους εργαζόμενους στη ΔΕΗ, με στόχο, αφού πρώτα περάσει εκεί, να επεκταθεί σ' όλες τις Δημόσιες Επιχειρήσεις και Οργανισμούς.

νεται με βάσει τη συνολική «απόδοση της μονάδας». Με αυτό τον τρόπο θα οξύνονται οι αντιθέσεις ανάμεσα στους εργαζόμενους, ανάμεσα σ' αυτούς που θα θέλουν να δουλέψουν με μεγαλύτερη εντατικοποίηση για να ανέβει η «απόδοση της μονάδας» και να πάρουν αύξηση, και ανάμεσα στους εργαζόμενους που είτε δε θα μπορούν είτε θα αντιστέκονται σε μια τέτοια εντατικοποίηση. Αυτό είναι το πιο βαθύ και το πιο μαύρο που προωθείται με αυτό το νομοσχέδιο.

Λιγότερα λεφτά στους εργαζόμενους, μεγαλύτερη εντατικοποίηση, και διάσπαση, αυτή είναι η «βασική αρχή», του νέου μισθολόγιου για τους εργαζόμενους της ΔΕΗ.

Ενα τέτοιο μισθολόγιο δεν πρέπει να περάσει. Όλος αγώνας των εργαζομένων πρέπει να προσανατολιστεί σ' αυτό. Και για να κερδίσει την πιο πλατιά συμπαράσταση είναι απαραίτητο να χτυπηθούν οι θεωρίες για τα ρετιρέ.

Σύμφωνα με στοιχεία που δημοσίευσε το ΒΗΜΑ η τρέχουσα πλειοψηφία των εργαζομένων στη ΔΕΗ έχει μισθούς από 39.200 δρχ. - 119.700 δρχ. μαζί με τις υπερωρίες.

Αυτοί είναι σε μισθό και σ' αριθμό επί συνόλου 29.000 περίπου εργαζομένων.

Εργάτες (1585)	76.400 δρχ.
Οδηγοί (1055)	110.200 δρχ.*
Υπάλληλοι (διοικητικοί) (4.557)	88.900 δρχ.
Τεχνικοί (14.153)	107.800 δρχ.
Μαθητευόμενοι (1.857)	39.200 δρχ.
Υπομηχανικοί (989)	119.700 δρχ.
Σχεδιαστές (353)	91.200 δρχ.
Τεχνικοί Επμ. (553)	92.000 δρχ.
Τηλεφωνητές (126)	77.300 δρχ.
Φύλακες (315)	100.000 δρχ.

Αυτή είναι η τρέχουσα πλειοψηφία των εργαζομένων της ΔΕΗ. Απέναντι σ' αυτούς υπάρχει ένα υψηλό αμοιβόμενο προσωπικό που αποτελείται από τα στελέχη των Γενικών Θέσεων και τους Μηχανικούς Τεχνοκράτες, οι οποίοι δε θίγονται καθόλου με τα επιδόματα των 50%, από το νέο μισθολόγιο.

Σήμερα οι εργαζόμενοι για να εξασφαλίσουν ένα στοιχειώδες ανθρώπινο επίπεδο ζωής και για να μπορέσουν να συντηρήσουν την οικογένειά τους χρειάζονται ένα συνολικό εισόδημα γύρω στις 100.000 δρχ. καθαρά το μήνα. Με γνώμονα ένα τέτοιο κριτήριο, θα πρέπει να αντιμετωπίσουμε τα «ρετιρέ», και του ημιθλομισθούς. Και η ψαλίδα δεν κλείνει με το κατέβασμα των μεροκάματων στο ύψος του μεροκάματου του ανδίκτου εργάτη, αλλά το ανέβασμα όλων των μεροκάματων, και ιδιαίτερα του βιομηχανικού προλεταριάτου στο επίπεδο των αναγκών της ζωής.

Οι εργαζόμενοι στη ΔΕΗ, χτυπώντας το νέο μισθολόγιο, θα πρέπει να αντιτάξουν μια συνδικαλιστική πολιτική πραγματικών αυξήσεων, δίνοντας ιδιαίτερο βάρος στα μεροκάματα του βιομηχανικού προλεταριάτου.

Όλοι οι εργαζόμενοι πρέπει ενωμένοι να δώσουν τη μάχη ενάντια στα νέα σχέδια της Παπανδρέϊκής κλίκας για μεγαλύτερο ξεζούμισμα.

Η πολιτική της πείνας, της εντατικοποίησης, και της διάσπασης των εργαζομένων δεν πρέπει να περάσει.

* Οι οδηγοί έχουν πολλές υπερωρίες.

Ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη

Η ΕΣΑΚ ΧΤΥΠΑΕΙ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΜΒΑΣΗ

Πραγματοποιήθηκε την Δευτέρα 16 Μάρτη η 24ορη απεργία της ναυπηγοεπισκευαστικής ζώνης Πελοποννήσου. Αυτή την κάλεσε το συνδικάτο Μετάλλου Πειραιά διεκδικώντας την υπογραφή τοπικής συνδικαλιστικής σύμβασης εργασίας. Η απεργία αυτή είχε επιτυχία γιατί οι μεταλλεργάτες της ζώνης θεωρούν σημαντική υπόθεση την υπογραφή της σύμβασης.

Σ' αυτήν περιλαμβάνονται αυξήσεις πάνω στο μεροκάματο, που σήμερα είναι 3.000 καθαρά, κατά 400 δρχ., το αίτημα των 35 ωρών δουλειάς από τις 37 1/2 που ισχύουν σήμερα, διάφορα επιδόματα, καταβολή της ΑΤΑ στα καταβαλλόμενα κ.λπ.

Το μεροκάματο αυτό των 3 χιλ. είναι ένα μικρό ποσό όχι μόνο σε σχέση με τις αυξημένες ανάγκες των μεταλλεργατών της ζώνης και κάτω από τις απάνθρωπες συνθήκες δουλειάς, αλλά κύρια γιατί υπάρχει 6 μήνες τον χρόνο, αν σκεφτούμε τους υπόλοιπους 6 μήνες ανεργίας των μεταλλεργατών. Δηλ. σήμερα οι μεταλλεργάτες παίρνουν 1.500 δρχ. μεροκάματο, κατά μέσο όρο.

Αυτό το χαμηλό μεροκάματο ήταν που καθόρισε το αίτημα των 1.000 δρχ. αύξησης που προβάλλαν οι συντροφοί μας του ΕΡΓΑΣ όλη την προηγούμενη περίοδο. Αίτημα που δεν έγινε δεκτό από την πλειοψηφία της διοίκησης του συνδικάτου που ελέγχεται απ' την ΕΣΑΚ με το αιτιολογικό ότι το σχέδιο σύμβασης έχει σταλεί στις εργοδοτικές ενώσεις ήδη από τον περασμένο Δεκέμβριο.

Η στάση μας στις επόμενες συνελεύσεις καθορίστηκε έτσι από το τι μορφή έπρεπε να πάρει αυτός ο αγώνας για την διεκδίκηση έστω και αυτών των 400 δρχ.

Το γεγονός όμως ότι η ΕΣΑΚ εμποδίζει την ανάπτυξη κάθε πραγματικού απεργιακού αγώνα, φάνηκε για μια ακόμα φορά. Στην πρώτη συνέλευση των μεταλλεργατών της ζώνης πριν 2 περίπου βδομάδες, βγήκε με «ταξικές» φωνάρες για να καλύψει, όπως στη συνέχεια φάνηκε την υποχώρηση και το ξεπού-

λημα που ετοίμαζε.

Αυτό εκφράστηκε με το ότι στη συνέλευση την ημέρα της απεργίας η γραφειοκρατία του συνδικάτου δεν προχώρησε στη συνέχιση των απεργιών ώστε να διεκδικήσει την σύμβαση από την ένωση των κατασκευαστών - επισκευαστών.

Με το πρόσημα των οργανωτικών αδυναμιών της απεργίας, που οι ίδιοι δημιούργησαν, σταμάτησαν την απεργία. Και αυτό μπροστά στην Γενική συνέλευση της Ένωσης των κατασκευαστών που πραγματοποιείται την Πέμπτη 19 Μάρτη. Οι συνδικαλιστές του ΕΡΓΑΣ υπεράσπασαν μέσα στη Γ.Σ. την συνέχιση του αγώνα με νέα 4ήμερη απεργία. Η γραμμή αυτού του ΕΡΓΑΣ έκφραζε τις διαθέσεις των μεταλλεργατών και αυτό φάνηκε μέσα στην ίδια την Γ.Σ. Αυτή η θέληση προμοκράτησε την ΕΣΑΚ, που αναγκάστηκε πανικόβλητη να βάλει τις προτάσεις σε ψηφοφορία όχι σαν τέτοιες, αλλά τις ίδιες τις παρατάξεις που τις κάνουν. Το δίστημα που έβαλαν στον κόσμο δεν ήταν συνέχιση ή όχι της απεργίας, αλλά ΕΣΑΚ ή ΕΡΓΑΣ, ξεκινώντας παράλληλα ένα προβοκατόριο χτύπημα στους συντρόφους. Αποτέλεσμα αυτής της στάσης, ήταν να κερδίσουν την Γ.Σ., αλλά και να οξύνουν την αντίθεσή τους με ένα ευρύτερο μέρος των μεταλλεργατών. Οι συνάδελφοι συσσωρεύουν όλο και μεγαλύτερη πείρα απ' αυτή την παράταξη, όλο και πιο πολύ βλέπουν στον ΕΡΓΑΣ, την διέξοδο για το συνδικαλιστικό τους κίνημα.

Μια τέτοια στάση από την πλευρά της ΕΣΑΚ δείχνει πως δεν είναι διατεθειμένη να προχωρήσει τον αγώνα για την σύμβαση στη ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη.

Την Κυριακή 22 Μάρτη, οι εργαζόμενοι της ζώνης θα πραγματοποιήσουν Γ.Σ. για να αποφασίσουν πάνω στις προτάσεις της εργοδοσίας.

Ο ΕΡΓΑΣ σ' αυτή την συνέλευση θα δώσει την πύλη για να συνεχιστεί ο αγώνας των μεταλλεργατών χωρίς υποχωρήσεις, πάνω στα δίκαια αιτήματα του κλάδου.

Η ΘΕΣΗ ΜΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ - ΠΑΠΑΔΩΝ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 1

σκεντικές ενώσεις δεν πρέπει να είναι συνδεδεμένες με την κρατική εξουσία. Οποιαδήποτε αναφορά στη θρησκεία των πολιτών στα επίσημα έγγραφα πρέπει σιωπηρώς να καταργηθεί. Καμιά κρατική χορηγηση δεν πρέπει να δώσει στην Εθνική Εκκλησία και στις θρησκευτικές ενώσεις που πρέπει να γίνονται ενώσεις πολιτών που έχουν την ίδια θρησκεία, εντελώς ελεύθερες και ανεξάρτητες από τη κρατική εξουσία». Επέμεινε στο «απόλυτο χωρισμό της Εκκλησίας από το Κράτος και το σχολείο από την Εκκλησία». Νομοα Γαίτμ Νο 28, 3 Δεκεμβρίου 1905.

Τι κάνει σχετικά μ' όλα αυτά η κλίκα Παπανδρέου; Ακριβώς το αντίθετο: αφήνει τα θρησκευτικά στα σχολεία, συνεχίζει να καταβάλλει μισθοδοσία στους Παπάδες (εφημεριακό κλήρο, αρχιερέων και άλλου προσωπικού), ενισχύει τις Ιερές Μονές και την Εκκλησία γενικότερα με χορηγήσεις που με το νομοσχέδιο αυτό θεσιάζονται πλήρως. Μια πραγματική σοσιαλιστική κυβέρνηση θα κρατικοποιούσε την εκκλησιαστική περιουσία εκτός από εκείνη που της είναι απαραίτητη, και αυτή που προέρχεται από τις εισφορές των πιστών, δε θα έδινε καμιά οικονομική ενίσχυση στην Εκκλησία, θα καταργούσε το μίσθια των Θρησκευτικών στα σχολεία. Επίσημα

δε θα αναγνώριζε θρησκευτικούς γάμους και βαπτισία. Ταυτόχρονα όμως δε θα παρέμβαινε σε θέματα που αφορούν την ίδια την Διοίκηση της Εκκλησίας.

Ο Λένιν στο «Σχέδιο προγράμματος ΚΚΕΣ μολοσεβίκων του 1919», λέει: «Στο τομέα της θρησκευτικής

πολιτικής το καθήκον της προλεταριακής δικτατορίας είναι να μη μείνουμε ικανοποιημένοι με το χωρισμό της Εκκλησίας που έγινε ήδη με διάταγμα, δηλαδή με τα μέτρα που υποσχόταν η αστική δημοκρατία, τα οποία όμως πουθενά στο κόσμο δεν εφαρμόσει ολοκληρωμένα. Η προλεταριακή δικτατορία πρέπει να εξαλείψει τελείως τη σύνδεση ανάμεσα στις εκμεταλλεμένες τάξεις, τους τσιφλικάδες, τους καπιταλιστές και στην οργάνωση της θρησκευτικής προπαγάνδας, γιατί η σύνδεση αυτή είναι στήριγμα της καθυστέρησης, των μαζών. Η προλεταριακή δικτατορία πρέπει να πραγματοποιεί σταθερά τη πραγματική απελευθέρωση των εργαζομένων μαζών από τις θρησκευτικές προκλήσεις, να το επιδιώκει αυτό με τη προπαγάνδα και την ανύψωση της συνείδησης των μαζών αποφεύγοντας ταυτόχρονα με προσοχή κάθε ενέργεια που προσβάλλει τα αισθήματα της μερίδας του θρησκευόμενου πληθυσμού και εδρεύει το θρησκευτικό φανατισμό».

Αυτό το χωρισμό της θρησκείας από το κεφάλαιο στο οποίο επιμένει ο Λένιν είναι ακριβώς το αντίθετο από τη σύμφωνη του κρατικοχρηματιστικού κεφαλαίου με την Εκκλησία με το πρώτο που έχει το πάνω χέρι που προωθεί η κλίκα Παπανδρέου. Είναι ένα βαθιά αντιδραστικό μέτρο στο όνομα του σοσιαλισμού. Παρόμοιες καταστάσεις υπάρχουν σε σοσιαλφασιστικές και σοσιαλμπερλιουζικές χώρες όπως είναι η σημερινή Ρωσία, στην οποία η αστική τάξη νέου τύπου συμφασμένη με το κράτος ελέγχει και την Εκκλησία.

Επίσημα η Εκκλησία αντέδρασε με μια ανακοίνωση της Ιεράς Συν-

δου που κατηγορεί τη κυβέρνηση για «απροκάλυπτη επέμβαση στη διοίκηση της Εκκλησίας». Επώνυμες δηλώσεις συνδικαλικών ζητούν χωρισμό κράτους και Εκκλησίας.

Κατά πόσο και η ίδια η Εκκλησία στην πράξη προωθεί την ενότητα αυτή εκφράζεται από τον ίδιο τον Αρχιεπίσκοπο που επιβεβαιώνει ότι κάτι τέτοιο θα είναι καταστροφή αφού το κράτος θα διακόψει αμέσως την υποχρηγήση της στην Εκκλησία ύψους 13,5 δισ. δραχμών το χρόνο και θα βγάλει από το εκπαιδευτικό πρόγραμμα το μίσθια των θρησκευτικών. Και το κράτος και η εκκλησία λοιπόν θέλουν αυτή την ενότητα το θέμα για αυτούς είναι ποιά θα έχει τα περισσότερα οφέλη και ποιός το πάνω χέρι. Εδώ σ' αυτή την ενότητα εκφράζεται και το ταξικό ρόλο που παίζει η Εκκλησία σαν υποστηρικτής των συμφερόντων της άρχουσας τάξης.

Και η Ν.Δ. σ' αυτό το ζήτημα αποπροσανατολίζει το λαό ισχυριζόμενη ότι: «σεβάστηκε πάντοτε η συνταγματική κατοχυρωμένη αυτονομία της Ορθόδοξης Εκκλησίας της Ελλάδος και τη παράδοση του Γένους, που τόσο βανάνα καταπατεί σήμερα το ΠΑΣΟΚ».

Για ποιά αυτονομία και χωρισμό του κράτους από την εκκλησία μιλάει υποκριτικά ο Μητροστάχης όταν το Σύνταγμα της Ελλάδας αρχίζει με τα εξής λόγια: «ΕΙΣ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΟΜΟΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΑΔΙΑΙΡΕΤΟΥ ΤΡΙΑΔΟΣ» και όταν το άρθρο 3 γράφει ότι: «Επικρατούσα θρησκεία εν Ελλάδι είναι η της Ανατολικής Ορθόδοξης του Χριστού Εκκλησίας».

Από την άλλη η ίδια η Ν.Δ. όταν

είταρε στην κυβέρνηση είχε εισάγει τη μισθοδοσία των Παπάδων, διατήρησε και αυτή τα θρησκευτικά στα σχολεία και τότε στην εκκλησία δινότανταν μεγάλες επιχορηγήσεις. Το πρόβλημα της λοιπόν περιορίζεται στο θέμα της εκκλησιαστικής περιουσίας που δε θα ήθελε να είναι, όπως γίνεται με το νομοσχέδιο, κάτω από την κυριαρχία του κρατικού - χρηματιστικού κεφαλαίου, ακριβώς γιατί αυτή εκφράζει ιδιαίτερα εκείνο το κομμάτι της αστικής τάξης που είναι συνδεδεμένο με το ιδιωτικό κεφάλαιο. Λοιπόν ούτε το ΠΑΣΟΚ, ούτε η Εκκλησία, ούτε και η Ν.Δ. θέλουν το χωρισμό κράτους - εκκλησίας.

Αλλά δεν το ήθελε ούτε το ψευτο - ΚΚΕ που συμφωνεί με το νομοσχέδιο γιατί μ' αυτό το τρόπο συγκεντρώνεται όλη η εξουσία σ' αυτό το κράτος. Δεν υποστηρίζει όμως ανοιχτά τις ενέργειες του Τρίτου γιατί δε θέλει να τα χαλάσει σε βάθος με τους παπάδες που σαν ορθόδοξοι, ιδιαίτερα μέσα από το «άγιο» όρος έχουν σχέσεις με τους ορθόδοξους της Μόσχας, που είναι ανδρείκελα του σοσιαλμπερλιουζισμού. Αυτός είναι ο λόγος που ενώ το ψευτο - ΚΚΕ ψηφίζει το νομοσχέδιο κάνει πως είναι αντίθετο στο ζήτημα της σύμφωνης κράτους και εκκλησίας που πιο πολύ νοχλεί τους παπάδες. Προδίνεται όμως με τα ίδια του τα λόγια όταν στην επίσημη του θέση για το ζήτημα (Ρηζοσπάσης 19.3.) γράφει: «Για την κάλυψη των αποζημιώσεων (στην εκκλησία) να συνυπολογισθεί η ετήσια ταχτική επιχορήγηση των 13,5 δισ. δρχ. που δίνει το κράτος στην εκκλησία». Αποδέχεται δηλαδή το

χειρότερο σημείο της σύμφωνης κράτους και εκκλησίας, την μισθοδοσία των παπάδων από το κράτος, που σημαίνει κίολας την υποχρέωση όλου του λαού ανεξάρτητα από θρησκεία και κοσμοθεωρία να πληρώνει τους προπαγανδιστές της Ορθοδοξίας.

Είναι σαφώς λοιπόν πως κανένας απ' αυτούς δεν είναι φορέας πρόοδου, ενώ η κλίκα Παπανδρέου και μ' αυτό το βήμα κάνει ότι πιο δεξιά γίνεται, ΚΑΝΕΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟ. Μόνο γι' αυτό το λόγο το νομοσχέδιο είναι αντιδραστικό.

Ανακεφαλαιώνοντας λοιπόν τη στάση μας απέναντι στο ζήτημα, είμαστε υπέρ της απαλλοτρίωσης δίχως όρους και δίχως αποζημίωση όλης της εκκλησιαστικής τσιφλικιάτικης γαιοχρησίας. Είμαστε όμως αποφασιστικά υπέρ του

πλήρους διαχωρισμού του κράτους από την εκκλησία και της εκκλησίας από το σχολείο.

Αυτό σημαίνει ότι πρέπει αμέσως να καταργηθεί η διδασκαλία των θρησκευτικών στα σχολεία αλλά και να σταματήσει κάθε κρατική επιχορήγηση οποιασδήποτε μορφής στους παπάδες. Ταυτόχρονα η εκκλησία πρέπει να λειτουργεί δίχως καμιά κρατική διοικητική παρέμβαση αλλά και να στηρίζεται οικονομικά μόνο στις εισφορές των πιστών της.

Αυτές είναι οι θέσεις όχι μόνο του συνειδητού προλεταριάτου, αλλά και οι θέσεις κάθε πραγματικού δημοκρατισμού.

Ο σοσιαλφασισμός της κλίκας Παπανδρέου και ο αντιδραστικός παρακμιακός ανότατος κλήρος της χώρας μας δεν έχουν καμιά σχέση με την πρόοδο και τη δημοκρατία.

ΟΙ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΙΣ ΕΛΛΑΔΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥΡΚΙΑΣ ...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 1

Τα απανωτά ταξίδια των Τούρκων στρατοκρατών στην Ουάσιγκτων, οι εμπρηστικές δηλώσεις Οζάλ: («μόνο μια ισχυρή Τουρκία θα συμφέρει τους Έλληνες να συμφωνήσουν»), η ματαιώση του ταξιδιού Χαλαμπίοπουλου στις ΗΠΑ και Ουαϊνμπέργκερ στην Ελλάδα, η μη υπογραφή της συμφωνίας για την «φωνή της Αμερικής» και από την άλλη οι

ύμνοι του Παπανδρέου στον Γκορμπάτσφ, και στη «διεθνή συνδιάσκεψη» για το κυπριακό μαζί με την εμπρηστική επιμονή στη θέση ότι οι Τούρκοι θέλουν να καταλάβουν τα νησιά του Αιγαίου, είναι οι πλευρές της καταστροφικής πολιτικής που ακολουθούν οι άρχουσες τάξεις στην Ελλάδα και Τουρκία, της πολιτικής πρόσδεσης σε δυο ανταγωνιζόμενους για παγκόσμια ηγεμονία γίγαντες.

12ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΟΥ ΨΕΥΤΟΚΚΕ

Στην υπηρεσία της κατάληψης της εξουσίας από το φιλορώσικο μπλοκ

Για την εργατική τάξη το «12ο συνέδριο» του ψευτο - ΚΚΕ δε «μετράει» σύμφωνα με την ορολογία των νέων αστικών στοιχείων του Περισού. Και αυτό, όχι μόνο γιατί προπολού αυτό το κόμμα έχει πάψει να συγκινεί τους εργάτες, αλλά και γιατί αυτό το συνέδριο δεν απευθύνεται στην εργατική τάξη και στους εργαζόμενους.

Μετά τη διάλυση του κόμματος της εργατικής τάξης, του ΚΚΕ το 1956, όλα τα συνέδρια του ψευτο - ΚΚΕ (8ο, 9ο, 10ο, 11ο) ήταν υποταγμένα σ' ένα κεντρικό στόχο.

Στη ρημούλκηση τμημάτων της αστικής τάξης στη διαμόρφωση συμμαχιών μαζί της, για το όφελός και την κυριαρχία του σοσιαλϊμπεριαλισμού.

Υπάρχει μια μακρά πορεία σ' αυτό. Αρχίζει από το 1962, όταν με το «8ο συνέδριο», ο ρεβιζιονισμός μετά τη διάλυση και των τελευταίων κομματικών οργανώσεων, κάνει ανοιχτά δήλωση αποκήρυξης της προλεταριακής επανάστασης και των αρχών του Μαρξισμού - Λενινισμού, και φτάνει στο 1987, όταν πλέον το φιλορώσικο μπλοκ της αστικής τάξης που διαμορφώθηκε σ' αυτά τα χρόνια βρίσκεται μπροστά στην εξουσία. Το «12ο συ-

νέδριο» υπηρετεί ακριβώς αυτή την πολιτική. Από τη μια θέλει να αποπλύνει τα άλλα τμήματα της αστικής τάξης, και από την άλλη διαμορφώνει το πρόγραμμά του για την εξουσία.

Από τον Χρουστσόφ στον Γκορμπατσόφ. Αυτή είναι η πορεία. Και παρά τις φραστικές ομοιότητες ανάμεσα τους ανάμεσα στο «8ο και στο 12ο» έχουμε να κάνουμε με δύο ποιοτικά διαφορετικά πράγματα. Την άμυνα και την επίθεση. Την υποταγή και την ανακωχή με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό για να συγκροτηθούν οι δυνάμεις και την ολομέτωπη επίθεση μπουγιατισμένη με χρουστσοφικά λόγια ειρήνης για το ναυούρισμα των και τον εφσενχασμό της Δύσης.

Είναι λοιπόν απαραίτητο, να αποκαλύψουμε πως ο μανδύας της δημοκρατίας που θέλει σήμερα να φορέσει το ψευτο - ΚΚΕ, όχι μόνο είναι ψεύτικος, αλλά και το πραγματικό πρόσωπο που κρύβεται κάτω απ' αυτόν. Και αυτό γιατί είναι απαραίτητο να οπλιστεί η εργατική τάξη με τη γνώση αυτού του κόμματος. Γιατί όσο αυτό βαδίζει πιο πολύ προς την εξουσία, τόσο

πιο πολύ είμαστε υποχρεωμένοι να προετοιμάσουμε το λαό μας για να αντισταθεί σε μια από τις χειρότερες μορφές εξουσίας, όπως θα δείξουμε παρακάτω.

Είμαστε όμως υποχρεωμένοι και όσο αυτό το κόμμα σηκώνει σφυροδρέπανο και καπηλεύεται τον τίτλο του παλιού ηρωικού ΚΚΕ, να αποκαλύψουμε πως καμιά σχέση δεν έχουν οι «θεωρίες» του με τον Μαρξισμό - Λενινισμό και αυτό όχι μόνο για να απεγκλωβίσουμε όποιες δυνάμεις πιστεύουν ακόμα πως αυτό το κόμμα είναι κομμουνιστικό, αλλά για να υπερασπίσουμε τον Μ - Λ και τον πραγματικό σοσιαλισμό, από την σκυφαντία, την προδοτικότητα και τον αντικομμουνισμό. Και αυτό είναι το πιο βαθύ, μιας και η ηγεσία αυτού του κόμματος με την θεωρία της και την πρακτική προβάλλει τα ιδανικά του σοσιαλισμού, σπέρνει την απιστοδοξία και τον αντικομμουνισμό.

Με αυτή την έννοια θα ασχοληθούμε με τις «θέσεις του 12ου συνεδρίου» τους, σε μια σειρά από άρθρα.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Στο πρώτο κεφάλαιο των «θέσεων» αναφέρονται στην κατάσταση του σημερινού κόσμου, αναμειγνύοντας τις θέσεις του σοσιαλϊμπεριαλισμού. Πριν δείξουμε το τι σημαίνουν αυτές οι θέσεις είναι απαραίτητο να αποδείξουμε πως αυτές δεν έχουν καμιά σχέση με τον Μαρξισμό - Λενινισμό.

Και πριν απ' όλα θα πρέπει να απαντήσουμε, στο βασικό ερώτημα, το αν ο κίνδυνος του πυρηνικού πολέμου και τα πυρηνικά όπλα έκαναν ξεπερασμένες τις Μαρξιστικές - Λενινιστικές αρχές πάνω στο ζήτημα του πολέμου και της ειρήνης.

Ναι απαντούν οι σοβιετικοί σοσιαλϊμπεριαλιστές και εν χορώ συμφωνούν οι ηγέτες του ψευτο - ΚΚΕ. Ο κόσμος μπήκε σε μια νέα εποχή. Την «πυρηνική εποχή».

«Το πρόβλημα ειρήνης ή πυρηνικός πόλεμος έγινε το οξύμωρο πρόβλημα της σύγχρονης εποχής. Σε ένα τέτοιο πόλεμο δεν θα υπάρχουν νικητές. Σ' αυτόν τον κόσμο και στην πυρηνική εποχή που ζούμε είναι απαραίτητος ένας νέος τρόπος σκέψης για τις διεθνείς υποθέσεις». (Θέσεις, «12ου συνεδρίου»).

Και ο Φλωράκης με την ομιλία του στο Στάδιο ειρήνης και φιλίας συμπληρώνει: «Να γιατί στην εποχή μας... αναμετρώνται από τη μια ένας νέος τρόπος πολιτικής σκέψης που στην πυρηνική εποχή μας αποβλέπει στο να αποκλείσει τον πόλεμο σαν μέσο επίλυσης των διαφορών και προσβλέπει στη γενική ασφάλεια, την ύφεση, τη διεθνή συνεργασία και από την άλλη το στρατιωτικό βιομηχανικό σύμπλεγμα του καπιταλισμού, που επιμένει στα κοσμολογικά σχέδια, στον τυφλό ανταγωνισμό και την αντιπαράθεση. Αποτέλεσμα αυτού του νέου τρόπου σκέψης είναι οι ριζοσπαστικές φιλερηνικές προτάσεις της ΕΣΣΔ...»

Κάτω από το φως αυτού του νέου τρόπου σκέψης, ο αγώνας μας για την αλλαγή και το σοσιαλισμό στην Ελλάδα...»

Γιαυτό λοιπόν, εργατική τάξη και λαοί όλου του κόσμου, εναποθέσατε τις ελπίδες σας για την ειρήνη στον... «νέο τρόπο σκέψης»!

Τι σχέση έχουν όλα αυτά με τον Μαρξισμό - Λενινισμό; Απολύτως καμιά! Οι εποχές ανάπτυξης της παγκόσμιας κοινωνίας δεν μπορούν να καθοριστούν στην βάση του οπλισμού των κυρίαρχων ή των καταπιεζόμενων τάξεων. Ποτέ κανένας κλασικός του Μαρξισμού δεν καθόρισε τις βαθμίδες ανάπτυξης μιας κοινωνίας, σαν εποχή του τόξου, του πυροβόλου, του ταυξ, του αεροπλάνου ή της ατομικής βόμβας! Η ιστορία της εξέλιξης της κοινωνίας είναι πρώτα απ' όλα ιστορία της εξέλιξης της παραγωγής, ιστορία των τρόπων παραγωγής, που

διαδέχονται ο ένας τον άλλο μέσα στους αιώνες, ιστορία της εξέλιξης των παραγωγικών δυνάμεων και των παραγωγικών σχέσεων των ανθρώπων.

Η ιστορική ανάπτυξη της κοινωνίας από το πρωτόγονο κοινοτικό σύστημα μέχρι και το σοσιαλισμό δείχνει ότι το πέρασμα από τον ένα τρόπο παραγωγής στον άλλο δεν ήταν αποτέλεσμα τύχης, αλλά προέκυψε από την ανάπτυξη της αντίθεσης ανάμεσα στις παραγωγικές δυνάμεις και τις παραγωγικές σχέσεις.

«Στην κοινωνική παραγωγή της ζωής τους οι άνθρωποι έρχονται σε ορισμένες αναγκαίες, ανεξάρτητες από την θέλησή τους σχέσεις, τις παραγωγικές σχέσεις, που αντιστοιχούν σ' ένα ορισμένο βαθμό, ανάπτυξης των υλικών παραγωγικών τους δυνάμεων. Σε ορισμένο στάδιο της ανάπτυξής τους οι υλικές παραγωγικές δυνάμεις της κοινωνίας έρχονται σε αντίθεση με τις παραγωγικές σχέσεις που υπάρχουν. Η πράγμα που δεν είναι παρά η νομική έκφρασή τους, με τις σχέσεις ιδιοκτησίας που μέσα τους αναπτύχθηκαν ίσως τώρα. Οι σχέσεις αυτές, από μοναδική ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων που ήταν μετατρέπονται σε δεσμά τους. Τότε αρχίζει μια εποχή κοινωνικής επανάστασης» (Μάρξ, Κριτική της πολιτικής οικονομίας).

Η πυρηνική ενέργεια σαν μια τεράστια ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων, όχι μόνο δεν διαμορφώνει νέα εποχή, πάνω από τάξεις και κοινωνικά συστήματα αλλά οξύνει την αντίθεση με τις καθυστερημένες παραγωγικές σχέσεις, βάζει με μεγαλύτερη ένταση το ζήτημα της κοινωνικής επανάστασης. Οξύνει τον ταξικό ανταγωνισμό, όλες τις αντιθέσεις του σύγχρονου κόσμου.

Και η εποχή μας σήμερα είναι η εποχή του ιμπεριαλισμού και της προλεταριακής επανάστασης. Είναι η εποχή που ο καπιταλισμός σαν κοινωνικό σύστημα, έχει φτάσει στα ανώτατα στάδια του, στο οπίσθημα του, στον ιμπεριαλισμό. Η νίκη της προλεταριακής επανάστασης είναι ιστορικά αναπόφευχτη για την εγκαθίδρυση του σοσιαλισμού.

Η νίκη της οχτωβριανής επανάστασης, άνοιξε αυτή την εποχή, την εποχή των προλεταριακών επαναστάσεων στην φάση του ιμπεριαλισμού. Η εγκαθίδρυση της δικτατορίας του προλεταριάτου στην ΕΣΣΔ δεν άμβλυσε τις αντιθέσεις του ιμπεριαλισμού, αντίθετα δυνάμωσε συντριπτικά τους συσχετισμούς υπέρ του παγκόσμιου προλεταριάτου και έδωσε νέα ανάπτυξη στο εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα των εξαρτημένων χωρών, εντάσσοντάς το σαν τμήμα της παγκόσμιας προλεταριακής επανάστασης. Οι αντιθέσεις του ιμπεριαλισμού οξύνθηκαν με ένταση με αποτέλεσμα οι ιμπεριαλιστές να καταφύγουν αναπόφευχτα στον Β' παγκόσμιο πόλεμο. Όσο υπάρχει ιμπεριαλισμός, ο κίνδυνος του πολέμου είναι αναπόφευχτος. Ο πόλεμος είναι η συνέχιση της πολιτικής των κυρίαρχων ιμπεριαλιστικών κρατών, με βίαια μέσα. Αυτό είναι μια βασική λενινιστική αρχή.

Και αυτή τη βασική αρχή οι ρω-

σοί ρεβιζιονιστικές προσπάθειες με διάφορες αλχημίες να αντρέψουν.

Να δούμε ένα τέτοιο παράδειγμα. Στον πρόλογο του 26ου τόμου της τελευταίας έκδοσης των Απάντων του Λένιν, που τον υπογράφει το «Ινστιτούτο μαρξισμού - Λενινισμού της Κ.Ε. του ΚΚΣΕ» γράφουν:

«Ο Λένιν μιλούσε για το αναπόφευκτο των πολέμων στον ιμπεριαλισμό. Ξεκινάει από το γεγονός ότι την περίοδο αυτή οι ιμπεριαλιστές ήταν το μοναδικό καθολικό σύστημα. Πάντα την κρατική πολιτική δεν την καθόριζε η εργατική τάξη, αλλά η ιμπεριαλιστική αστική τάξη, που κυριαρχούσε απόλυτα στο διεθνή στίβο, ενώ οι φιλερηνικές δυνάμεις ήταν αδύναμες και δεν ήταν σε θέση να αποτρέψουν τους κατακτητικούς πολέμους. Όμως ο Λένιν πρόβλεψε και τόνισε ότι η νίκη της επανάστασης σε πολλές χώρες θα αλλάξει τη διεθνή κατάσταση και θα δημιουργήσει τους όρους που θα επιτρέψουν να μπει τέρμα στους παγκόσμιους πολέμους. Ακριβώς αυτό το συμπέρασμα βγαίνει από τη θέση του Λένιν ότι «όστερα από το σημερινό πόλεμο, αν δεν γίνουν μια σειρά πετυχημένες επαναστάσεις, θα ακολουθήσουν γρήγορα και άλλοι πόλεμοι» (26τ. σελ. 22).

Για να καταλάβουν οι αναγνώστες μας το μέγεθος της διαστρέβλωσης του Λενινισμού που βρίσκεται στην παραπάνω παραπομπή, θα δούμε ολό το απόσπασμα του Λένιν που είναι από το κείμενο του «Η Κατάσταση και τα καθήκοντα της Σοσιαλιστικής Διεθνούς» ένα κείμενο μάχης ενάντια στον σοσιαλ - σοβινισμό της II διεθνούς στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο. Σ' αυτό ο Λένιν μιλάει για την ανάγκη της επανάστασης στις ΙΔΙΕΣ τις ιμπεριαλιστικές χώρες, στην μετατροπή του ιμπεριαλιστικού πολέμου σε εμφύλιου.

Γράφει: «Η προπαγάνδα της ταξικής πάλης και στο στρατό είναι χρέος του κάθε σοσιαλιστή η δουλειά που αποβλέπει στη μετατροπή του πολέμου των λαών σε εμφύλιο πόλεμο είναι η μοναδική σοσιαλιστική δουλειά στην εποχή της ιμπεριαλιστικής ένοπλης σύγκρουσης της αστικής τάξης όλων των εθνών. Κάτω οι παπαδίστικοι - συναισθηματικοί και ανόητοι αναστεγνισμοί για «ειρήνη με κάθε θυσία»! Ας υψώσουμε τη σημαία του εμφύλιου πολέμου! Ο ιμπεριαλισμός παίζει στα χαρτιά την τύχη του ευρωπαϊκού πολιτισμού: όποτε από το σημερινό πόλεμο, αν δεν γίνουν μια σειρά πετυχημένες επαναστάσεις, θα ακολουθήσουν γρήγορα και άλλοι πόλεμοι - το παραμύθι για «τελευταίο πόλεμο» είναι κούφιο και επίσημο παραμύθι, ένας μικροαστικός μύθος».

Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Οι ρεβιζιονιστές του Κρεμλίνου και οι άνθρωποι τους στην Ελλάδα, όσες αλχημίες και να κάνουν δεν μπορούν να κρύψουν την βασική λενινιστική θέση για το αναπόφευκτο του πολέμου στην εποχή του ιμπεριαλισμού. Γιαυτό... αναγκάστηκαν να αλλάξουν την εποχή. Στο «12ο» Γράφουν για τις αντιθέσεις στον σύγχρονο κόσμο: «Από τη μια, οξύνονται οι αντιθέσεις του ανάμεσα στις οποίες οι κύριες είναι οι ιστορικές αντίθεση σοσιαλιστικού και καπιταλιστικού συστήματος, οι αντιθέσεις των αναπτυσσόμενων χωρών με τον ιμπε-

ριαλισμό, οι αντιθέσεις και συγκρούσεις που διαπερνούν τον καπιταλιστικό κόσμο, οι αντιθέσεις που συνδέονται με τα οικονομικά προβλήματα της ανθρωπότητας».

Θα προσπαθήσουμε να δείξουμε στον αναγνώστη τι σημαίνει αυτό, και σ' αυτό το σημείο του άρθρου να αφαιρέσουμε τον ψευτο - Λενινιστικό μανδύα του για να αποκαλύψουμε στη συνέχεια το τι πραγματικά κρύβεται από κάτω.

Στο παραπάνω απόσπασμα, δεν υπάρχει μια βασική αντίθεση της εποχής του ιμπεριαλισμού, η αντίθεση ανάμεσα στις διάφορες χρηματοστικές ομάδες και στις ιμπεριαλι-

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΩΝ ΔΙΑΡΡΗΧΤΩΝ

Μια διαφήμιση του «12ου συνεδρίου» στην αστική τάξη

Πουθενά δε θα έβρισκαν καλύτερους συνήγορους, οι ηγέτες του ψευτο - ΚΚΕ, από τους διαρρηχτές της λεγόμενης «Κομμουνιστικής Αναγέννησης» στην προσπάθειά τους να εμφανισθούν σαν ένα δημοκρατικό κόμμα της αστικής τάξης, στο «12ο συνέδριό τους». Γιατί μ' αυτό το συνέδριο το κόμμα αυτό ένα πράγμα θέλει να κρύψει, το φασιστικό του χαρακτήρα, χαρακτήρα που απορρέει από την συνεπή πρακτορέυση των συμφερόντων του πιο επιθετικού στήματος ιμπεριαλισμού, του σοσιαλϊμπεριαλισμού. Και αυτό γιατί όπως η επιθετική κλίκα Γκορμπατσόφ είναι αναγκασμένη να μιλάει για ειρήνη, πριν την επίθεση, έτσι και οι άνθρωποι της στην Ελλάδα είναι αναγκασμένοι να μιλήν για δημοκρατία, πριν το φιλορώσικο κομμάτι της αστικής τάξης επιβάλει το φασισμό της.

Οι διαρρηχτές για άλλη μια φορά μπήκαν στην υπηρεσία του σοσιαλϊμπεριαλισμού, προσφέροντας την δικιά τους κάλυψη σ' αυτά του τα σχέδια. Η καμπάνια «πολεμικής» που κάνουν για το «12ο συνέδριο» του ψευτο - ΚΚΕ, έχει αυτό τον συγκεκριμένο χαρακτήρα.

Να τι γράφουν: «Μετά το 74 ο ρεβιζιονισμός αφού συσπείρωσε δυνάμεις, κάτω από τις γνωστές συγκυρίες, βρήκε μπροστά σε ένα αμείλιχτο ερώτημα: Σε ποιές δυνάμεις θα στηριχθεί, για να επιβιώσει και να αναπτυχθεί...»

Οι επιλογές ήταν δύο. «Η θα στηριζόταν κύρια σε τμήματα της αστικής τάξης ή στο σοβιετικό σοσιαλϊμπεριαλισμό. Όμως αυτή η δεύτερη επιλογή δεν βρήκε αντικειμενικά έδαφος για να επικρατήσει γιατί η βασική της πρόθεση - εφόσον ο σοσιαλϊμπεριαλισμός δεν έχει εσωτερικές ταξικές προσβάσεις είναι μια κοινοπραξιακή βίαιη επίλυση του ανταγωνισμού του με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, που δεν συντρέχει σήμερα, σύμφωνα με τις αναλύσεις που έχουμε κάνει περί «γγραμής Γκορμπατσόφ» («Ενότητα» 28 Φλεβάρη).

Θαυμάστε ανάλυση! Οι ρεβιζιονιστικές ιδέες που αναπτύχθηκαν έξω από τάξεις και ιμπεριαλισμούς ψάχναν με φοβερή αγωνία να βρουν

στικές δυνάμεις στην πάλη τους για πηγές πρώτων υλών, για ξένα εδάφη. Και από την άλλη η βασική αντίθεση ανάμεσα στην αστική τάξη και το προλεταριάτο κρύβεται κάτω από το «οι αντιθέσεις και οι συγκρούσεις που διαπερνούν τον καπιταλιστικό κόσμο».

Τι σημαίνουν αυτά; Οι σοβιετικοί ρεβιζιονιστές, έχουν βγάλει τη θεωρία, ότι με την συγκρότηση του λεγόμενου σοσιαλιστικού στρατόπεδο, ο κόσμος άλλαξε. Ότι σήμερα η εποχή μας δεν είναι η εποχή του ιμπεριαλισμού και της προλεταριακής επανάστασης, αλλά η εποχή του περασμένου

από τον καπιταλισμό στο σοσιαλισμό. Το γράφουν άλλωστε ανοιχτά στην συνέχεια του προλόγου που αναφέραμε παραπάνω: «Ο Λένιν καθόρισε την εποχή αυτή που είχε αρχίσει σαν «εποχή του ιμπεριαλισμού των πολέμων και των επαναστάσεων». Αυτό ήταν εντελώς σωστό για τον καιρό εκείνο. Όταν όμως νίκησε η Μεγάλη Οχτωβριανή επανάσταση, ο Λένιν τόνισε ότι κύριο περιεχόμενο της εποχής έγινε το πέρασμα από τον καπιταλισμό στο σοσιαλισμό» Και για να το στηρίξουν αυτό χρησιμοποιούν ένα απόσπασμα του Λένιν που καμιά σχέση δεν έχει μ' αυτό. Το πιο ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 5

από το '74 και μετά κάποια τάξη να στηριχθούν! Και αφού περιπλανήθηκαν από εδώ και από εκεί, με το «12ο» αποφάσισαν: Να στηριχθούμε στην αστική τάξη! Και ξέρετε γιατί; Γιατί μ' αυτόν τον Γκορμπατσόφ θα αρχίσει πολύ η ρωσοαμερικανική αναμέτρηση!

Πέρα όμως από το αστείο αυτού του συλλογισμού, υπάρχει για πρώτη φορά από τους διαρρηχτές η ανοιχτή «θεωρητική» τοποθέτηση του μη πρακτορικού χαρακτήρα του ψευτο - ΚΚΕ. Και αυτό σημαίνει πως η ομάδα αυτή έχει μπει για τα καλά στην υπηρεσία του σοσιαλϊμπεριαλισμού.

Γιατούς ολόκληρη η πορεία του ψευτο - ΚΚΕ από το '74 μέχρι σήμερα, ήταν η πάλη μέσα στις γραμμές του ανάμεσα σε δύο βασικές φράξιες. Στην φράξια «που έδινε προτεραιότητα στην απείθυνση προς την αστική τάξη, με την γραμμή της φράξιας που έδινε προτεραιότητα στην στήριξη στο σοβιετικό σοσιαλϊμπεριαλισμό» (στο ίδιο).

Και ενώ όπως γράφουν, στο 10ο συνέδριο οι δύο φράξιες είχαν κάποια ισορροπία, στο 11ο με την γραμμή της πραγματικής αλλαγής «η φράξια της απείθυνσης προς την αστική τάξη, έπαιρνε το πάνω χέρι, κούρειαζε στην πράξη τις ηχηρές επαναστατικές φράσεις του 10ου, που ήταν το αβέβαιο οχυρό των «σκληρών» φιλοσοβιετικών και η απατηλή ελπίδα των τμήματων αριστερών μελών» (στο ίδιο).

Για να φτάσουμε στο 12ο, όπου όπως γράφουν παραπάνω με τον Γκορμπατσόφ, η φράξια της απείθυνσης στην αστική τάξη παίρνει την πλήρη κυριαρχία. Το ψευτο - ΚΚΕ γίνεται κόμμα της ελληνικής αστικής τάξης. Και μάλιστα κόμμα - εφεδρεία του κύριου μεγαλοαστικού κόμματος του ΠΑΣΟΚ, δηλαδή ένα μικρό ακίνδυνο σοσιαλδημοκρατικό κόμμα, που την μόνη ζημιά που μπορεί να κάνει, είναι να φρενάρει την ανάπτυξη του εργατικού κινήματος. Να γιατί λέμε πως οι σοσιαλφασιστές ηγέτες του ψευτο - ΚΚΕ, δεν θα μπορούσαν να βρουν καλύτερους συνήγορους για να καλύψουν τα σχέδιά τους.

Ο ομορτουνισμός μέσα στο μ - λ κίνημα εκφράζει το μικροαστικό λύγισμα μπροστά στην επίθεση του σοσιαλϊμπεριαλισμού. Αυτό είναι ένα ζήτημα που εκφράστηκε σαν πάλη γραμμών μέσα στο μ - λ κίνημα, πάνω στο χαρακτήρα του ψευτο - ΚΚΕ. Ο ομορτουνισμός μιλούσε από παλιά για τη διπλή φύση αυτού του κόμματος την ρεβιζιονιστική και την πρακτορική. Ξέκοβε τον ρεβιζιονισμό από τον σοσιαλϊμπεριαλισμό και εκλεκτικίστικα προωθούσε δύο ταξικές. Την «ταξική - αντιρεβιζιονιστική» και την «εθνική - αντισοσιαλϊμπεριαλιστική».

Ο ομορτουνισμός μέσα απ' αυτό το σχήμα, ξέκοβε τον ρεβιζιονισμό από τον σοσιαλϊμπεριαλισμό, δεν ήθελε να δει ότι η ταξική φύση σήμερα του ανάμεσα σε δύο βασικές φράξεις. Στην φράξια «που έδινε προτεραιότητα στην απείθυνση προς την αστική τάξη, με την γραμμή της φράξιας που έδινε προτεραιότητα στην στήριξη στο σοβιετικό σοσιαλϊμπεριαλισμό» (στο ίδιο).

Πως το ψευτο - ΚΚΕ εκφράζει την κρατικομονοπωλιακή αστική τάξη της Ρωσίας και μέσα στο εργατικό κίνημα την γραφειοκρατική εργατική αριστοκρατία που είναι δεμένη με τον ιμπεριαλισμό, ειδικά τον σοσιαλϊμπεριαλισμό.

Οι διαρρηχτές κάνουν τώρα ένα άλμα. Σταματάν να παίζουν ανάμεσα στους «δύο» χαρακτήρες του ψευτο - ΚΚΕ. Ξεφεύγουν από τον ομορτουνισμό για να πέσουν στην αγκαλιά του σοσιαλϊμπεριαλισμού.

Σ' αυτό «βοήθησαν» τρία πράγματα!

- Η υπερεχτίμηση των αντιθέσεων στη βάση του ψευτο - ΚΚΕ που από παλιά κουβάλαγαν.
- Η θέση τους πως ο σοσιαλϊμπεριαλισμός είναι έξω από την Ελλάδα, χωρίς εσωτερικά ερείσματα, και χωρίς να απειλεί άμεσα τουλάχιστον τη χώρα.
- Η φιλο - Γκορμπατσωτική τους ανάλυση, και τοποθέτηση με την οποία έχουμε ασχοληθεί σε προηγούμενα άρθρα.
- Η θέση τους για τον χαρακτήρα του ψευτο - ΚΚΕ ήταν το τέρμα στον κατήφορο που από καιρό έχουν πάρει.
- Να είναι το μακρύ χέρι του σοσιαλϊμπεριαλισμού μέσα στο λεγόμενο μ - λ κίνημα.

Η ΠΑΛΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ ΤΜΗΜΑ ΤΟΥ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Τα ναρκωτικά εκφράζουν την κοινωνική κρίση και αποσύνθεση στο επίπεδο της ιδεολογίας.

Το ζήτημα των ναρκωτικών είναι κατ' αρχήν ένα ιδεολογικό ζήτημα. Αντανάκλουν δηλαδή τα ναρκωτικά την κρίση της ιδεολογίας της αστικής τάξης, του ιμπεριαλισμού και σοσιαλϊμπεριαλισμού.

Αυτή όμως η κρίση είναι στο βάθος της μια κρίση κοινωνική, δηλαδή μια κρίση ενός τρόπου παραγωγής.

Είναι ο καπιταλισμός και η ιμπεριαλιστική εξάρτηση, που στη χώρα μας φέρνουν τα ναρκωτικά.

Η ύπαρξη της μισθωτής εργασίας (η εμπροφυματισμένη της ανθρώπινης παραγωγικής δραστηριότητας) και ο νόμος του κέρδους, καθώς και το ρήγμα των ανθρώπινων παραγωγικών δυνάμεων και των παραγωγικών μέσων αποδεικνύουν το αδιέξοδο, τη βαθιά αντιφασιστικότητα και τη κρίση των ιδεών των κυρίαρχης τάξης που είναι και κυρίαρχες ιδέες.

Ιδιαίτερα αυτή η αντίφαση εκδηλώνεται στη νεολαία που έχει μέσα της τη μεγαλύτερη ζωντάνια, τη μεγαλύτερη πνευματική υγεία, το πιο ασυμβίβαστο πνεύμα ενάντια στην αδικία και το ψέμμα.

Όσο ασπίζουν οι ιδέες της κυρίαρχης τάξης και όσο αργούν να μπουρμυκτούν στο προσκήνιο οι ιδέες των καταπιεσμένων τάξεων, δηλ. η ιδεολογία της ανατροπής των εκμεταλλευτών και των καταπιεστών, τόσο περισσότερο ζούμε την εποχή των ψεύτικων διεξόδων.

Ένα τμήμα δηλ. του λαού και πιο πολύ της νεολαίας, τραυματισμένο και ευαίσθητο ταυτόχρονα λύνει την ιδεολογική αυτή αντίφαση με τη μέθοδο της φυγής ή αλλιώς με τη μέθοδο της πνευματικής αυτοκτονίας.

Όθλει να ξεφύγει από τις αντιφάσεις της πραγματικότητας και γιατί-τό φεύγει απ' τη πραγματικότητα γενικά.

Στον κόσμο του ναρκωτικού πραγματοποιείται η απομάκρυνση από το καταπιεστικό σχολείο και το ψέμμα του, από την ιεραρχία του, η απομάκρυνση από την εμπροφυματισμένη κάθε αγλής ανθρώπινης σχέσης, του έρωτα, της αλλη-

λεγγίτης, η απομάκρυνση από το διαχωρισμό της πνευματικής και χειρωνακτικής δουλειάς.

Τελικά αυτή η φυγή πετυχαίνεται με τη καταστροφή της συνείδησης και τη κυριαρχία κάθε φαντασιώσεως, ακόμα και της πιο αρρωστημένης. Η ιδεολογική κρίση είναι λοιπόν η βάση της χρήσης των ναρκωτικών. Δεν μπορεί να καταστραφεί αυτή η βάση, εάν δεν συντριβεί η κυρίαρχη ιδεολογία. Και αυτή με τη σειρά της δεν μπορεί να συντριβεί εάν δεν ανατραπούν οι κοινωνικές σχέσεις που τις στηρίζουν.

Αυτό σημαίνει πολιτική εξουσία των καταπιεσμένων τάξεων. Δηλ. πολιτική επανάσταση. Όποιος κρύβει αυτή την αλήθεια, δεν ξεφεύγει από τον κόσμο που παράγει τους ναρκωμανείς.

Αυτοί που λένε ότι τα ναρκωτικά έχουν την αιτία τους στην ανεργία, στην ανασφάλεια για το μέλλον, στην έλλειψη δημιουργικής αξιοποίησης του ελεύθερου χρόνου, στην έμμεση ή άμεση προπαγάνδα των ναρκωτικών και ακόμα περισσότερο στους ψυχολογικούς παράγοντες και το οικογενειακό περιβάλλον, λένε κούφια λόγια.

Κι αυτό όχι μόνο γιατί αυτές είναι μόνο μερικές κι όχι οι ουσιαστικές πλευρές της κοινωνίας που ζούμε, αλλά και γιατί αυτές ακόμα θα συνεχίσουν να υπάρχουν στον ένα ή στον άλλο βαθμό, όσο δεν συντελείται μια ολόκληρη κοινωνική επανάσταση.

Δεν είναι τυχαίο που χωρες αναπτυγμένες καπιταλιστικά, όπως οι σκανδιναβικές, ενώ σε ένα αρκετό

βαθμό έχουν λύσει τα πιο πάνω προβλήματα, οδηγούν τη νεολαία τους στα πιο υψηλά ποσοστά της εξαθλίωσης από τα ναρκωτικά.

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΤΑΘΟΥΜΕ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Πώς πρέπει να σταθεί ένας πραγματικά προοδευτικός άνθρωπος απέναντι σ' αυτή τη διαπίστωση;

Πρέπει να αναπτύξει τον αγώνα του λαού και τις ιδέες που αντιστοιχούν στα δικά του συμφέροντα ενάντια στους εκμεταλλευτές και στις δικές τους ιδέες. Ενάντια στο ψεύτικο κόσμο των φαντασιώσεων των ναρκωτικών πρέπει να αντιπαρατεθεί ο πραγματικός κόσμος που έχουμε δείξει ότι ξέρουν να χρίζουν οι λαοί.

Αν σήμερα τα ναρκωτικά γινόντουσαν μια θεραπεία εξαπλωμένη σε παγκόσμια κλίμακα, είναι ότι οι λαϊκές επαναστάσεις και η εξουσία που κατάκτησαν, έχουν δεχτεί ένα μεγάλο ιστορικό κτύπημα στις χώρες όπου πρώτα κυρίαρχσαν. Κατ' αρχήν στην ΕΣΣΔ και ύστερα στην Κίνα.

Είναι για τις μεγάλες μάζες των λαών και ειδικά για τη νεολαία όλων των κόσμων η έλλειψη μιας επιστολής στην προλεταριακή επαναστάσεις, που γεννάει τη δυνατότητα επιστροφής στους ψευτικούς παραδείσους.

Δεν υπάρχει, παρά πολύ λίγος χώρος για ναρκωτικά εκεί που δεν υπάρχει χώρος για την παρακμή και την απογοήτευση.

Εκεί που οι λαοί με το όπλο στο χέρι ή σε πελώρια μαζικά κινήματα αντιπαλέψουν τον ιμπεριαλισμό και τον σοσιαλϊμπεριαλισμό. Στο Αφγανιστάν, στη Νικαράγουα, στη Πολωνία τη περίοδο της Αλληλεγγύης κ.λπ.

Έτσι λοιπόν μπορούμε να πούμε ότι ο μεγαλύτερος εχθρός των ναρκωτικών είναι το επαναστατικό κί-

νημα του λαού και πιο ειδικά της νεολαίας.

Μέρος αυτού του κινήματος είναι κάθε δημοκρατικό κίνημα και κάθε κίνημα για την ικανοποίηση των υλικών συμφερόντων του λαού και της νεολαίας.

Αυτή είναι η πρώτη μέθοδος προληψίας των ναρκωτικών, καθώς κτιπάζει την ίδια τους τη βάση.

Και αυτή είναι η πιο βαθιά, με την έννοια ότι ο όρος ναρκωτικό (ηρωίνη, μορφίνη κ.λπ.) είναι πολύ περιορισμένος, γιατί υπάρχουν άλλες πολύ πιο εκτεταμένες μορφές ναρκωτικών αλλά εξίσου ουσιαστικές, όπως είναι το αλκοόλ. Ιδιαίτερα οι «ναρκωμανείς» του αλκοόλ, είναι η συνήθισμένη μορφή που παίρνει αυτή η αρρώστια στις χώρες του ανατολικού καπιταλισμού.

Αν λοιπόν αυτή είναι η βάση των ναρκωτικών δηλ. ο εσωτερικός παράγοντας, η προϋπόθεση της χρήσης τους, ο εξωτερικός και καθοριστικός παράγοντας είναι η ύπαρξη και η κυκλοφορία τους.

Σε μας τους κομμουνιστές δεν είναι καθόλου αδιάφορο ούτε δευτερεύον να επιτεθούν ενάντια σ' αυτό τον παράγοντα.

Ας σημειώσουμε εδώ ότι το αλκοόλ δε δημιουργεί την εξάρτηση του χρήστη από τους κρατικούς μηχανισμούς καταστολής και εκμετάλλευσής, όπως το κάνει η ηρωίνη. Επίσης ότι το αλκοόλ δεν περιστέλλεται, γιατί σε μικρές δόσεις δίνει χαρά στους ανθρώπους.

Γι' αυτό λοιπόν εμείς δίνουμε μεγάλη σημασία στην εξάρτηση και συντριβή των μηχανισμών στο εμπόριο των ναρκωτικών.

Είμαστε αντίθετοι με κείνη τη θέση που εναποθέτει αυτό το καθήκον στο ίδιο το κράτος, ή και αφήνει για το «σοσιαλισμό» αυτή την υποχρέωση.

Είναι υποχρέωση σήμερα του ίδιου του δημοκρατικού προοδευτικού και ακόμα περισσότερο του επαναστατικού κινήματος να βάλουν

στα στόχους τους το τσάκισμα των τεράτων αυτών της αστικής τάξης, που είναι οι έμποροι των ναρκωτικών. Είναι υποχρέωση δηλ. αυτοί του ίδιου του κινήματος του λαού να εντοπίσει, να καταγγείλει πολιτικά να απομονώσει και να απαιτήσει τη παραδειγματική τιμωρία μέχρι ακόμα και τη θανατική ποινή για τους εμπόρους ναρκωτικών, που βρίσκονται μέσα ή και έξω από το κράτος.

Ζητάμε τον υποχρεωτικό περιορισμό των χρηστών - λιανοπωλητών μέχρι την αποτοξίνωση.

Ζητάμε να αναλάβει το κράτος τους χρήστες δημιουργώντας παράλληλα όλες τις προϋποθέσεις για την αποτοξίνωση. Όμως για μας πάνω απ' όλα αυτό είναι ένα ζήτημα που αφορά το νεολαϊστικό κίνημα, και που μπορούν να το λύσουν οι ίδιοι οι νεολαίοι στην αγώνα βασικά στις δικές τους δυνάμεις.

Αυτές είναι οι βασικές κατηγορίες και μ' αυτό το τρόπο θα κτιπθούν. Σ' ότι αφορά τη διακίνηση ανώμασε σε σκληρά και μαλακά πιστεύουμε ότι και τα μαλακά παρ' όλο που η δράση τους δεν είναι το ίδιο καταστρεπτική, και επειδή θεωρούμε τα ναρκωτικά γενικά ιδεολογική υπόθεση, πιστεύουμε ότι μέσα στους κύκλους και των ελαφρών ναρκωτικών απαρτίζονται οι αναλογές προϋποθέσεις που σπρώχνουν τους νεολαίους στα σκληρά. Γι' αυτό είμαστε υπέρ της απαγόρευσης της διακίνησης τους.

ΜΙΑ ΒΑΘΕΙΑ ΠΑΡΑΜΟΡΦΩΣΗ ΤΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ

Μιλήσαμε μέχρι εδώ για το πραγματικό πρόβλημα, θα ποίμε δύο λό-

«ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ»
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΤΗΣ Ο.Α.Κ.Κ.Ε.

Η πορεία της ΟΑΚΚΕ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 1

κατά πολιτικά προβλήματα και ενημέρωσε το λαό για το ύπολο παιχνίδι που στήνει ο Παπανδρέου με τη Ρωσία, για τον κίνδυνο του πολέμου και του φασισμού.

Παρά τις μικρές δυνάμεις της ΟΑΚΚΕ για άλλη μια φορά αποδείχτηκε πως σημασία έχει η τόλμη και το θάρρος να υποστηρίξει κανείς την αλήθεια.

Αυτό που μετράει τελικά είναι η δύναμη και εμπιστοσύνη που αποχτά όποιος με την φωνή του ενώνει και εκφράζει τα βήματα του λαού.

Σε όλη τη διάρκεια της πορείας φάνηκε η πλατιά απήχηση των συνθημάτων μας. Τα χειροκροτήματα και η θερμή συμπαράσταση του κόσμου από τα πεζοδρόμια και τα μαζικά των σπιτιών, έδειξαν την δύναμη της γραμμής και της ιδεολογίας μας που ξεδιπλώνεται σιγά - σιγά μέσα στο λαό και αποχτά πιστούς φίλους. Έδειξαν την ικανότητα της γραμμής μας να πείθει και να συσπειρώνει τον λαό.

Η κινητοποίηση για την προπαγάνδη της πορείας ξεκίνησε μια βδομάδα πριν με αισιόκλιμα σε κεντρικά σημεία του Πειραιά, της Αθήνας καθώς και των περιχώρων από όπου περνούσε η πορεία. Μοιράστηκαν χιλιάδες προκηρύξεις στις γειτονιές και σε βασικά εργοστάσια της περιοχής.

Όλα αυτά έγιναν κάτι από τις πιο αντίξοες καιρικές συνθήκες με βροχή και χιόνι γάρη στην επιμονή και την αυτοθυσία των συντρόφων.

Στο κάλεσμα μας ανταποκρίθηκαν οίκοι της οργάνωσης με ενθουσιασμό, αφηρόντας το τσουζαρό κρυο και την κούραση της μεγάλης διαδρομής (17 χιλ. περίπου). Ετσι συγκροτήθηκε ένα μαχητικό και μαζικό μπλοκ τεταρτημηνό και οργανωμένο, κάτω από τα πανο που έγραφαν τα συνθήματα ΠΟΡΕΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΕΙΝΑ (ΚΕΡΑΤΣΙΝΙ - ΚΟΛΩΝΟΣ) - ΑΥΞΗΣΕΙΣ ΤΩΡΑ! ΣΤΑ ΜΕΡΟΚΑΜΜΑΤΑ - ΟΥΤΕ ΑΜΕΡΙΚΗ ΟΥΤΕ ΡΩΣΙΑ, ΕΛΛΑΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ.

Η πορεία ξεκίνησε στις 10 περίπου το πρωί από την πλατεία των Ταμπουριών στο Κερατσίνι, με ενθουσιασμό και αγωνιστικότητα που

για ενάντια σε μια βαθιά ιδεολογικοπολιτική παραμόρφωση του.

Πρόκειται για κείνη που έχει να κάνει με την υπερέγκωση της επιρροής των ναρκωτικών μέσα στη νεολαία. Είναι τόσο κακή, αυτή, όσο και τα ίδια τα ναρκωτικά. Γιατί βρίζει τη νεολαία, την υστιαίνει, της δημιουργεί ανεμπιστοσύνη, τρομοκρατεί τους γονείς και τους στρέφει ενάντια στην ανεξάρτητη διαμόρφωση των παιδιών τους.

Ταυτόχρονα αυτή η τάση εμποδίζει (πουλά) κάθε πραγματικά ριζοσπαστικό κίνημα του λαού και της νεολαίας. Αυτή είναι η πολιτική του λεγόμενου «Κ-ΚΕ», αλλά και μερικών άλλων υλιτοαριστερόν και φιλολευθερόν της αστικής τάξης.

ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ ΔΡΟΣΟΓΙΑΝΝΗΣ - ΤΟΥΡΚΙΑ Κ.ΛΠ.

Άλλωστε από μια ολόκληρη ταχτική άποψη αυτό το κίνημα ενάντια στα ναρκωτικά χρησιμοποιείται από μερικούς κύκλους του ΠΑΣΟΚ και του νεοτο - ΚΚΕ για να ξεκαθαρίσει λογαριασμούς με τον σημερινό υπουργό Δημ. Τάξης. Ενώ όλος ο κόσμος εδώ και χρόνια ήξερε το ρόλο της αστυνομίας στη διακίνηση των ναρκωτικών, αυτή αποκαλύφθηκε επίσημα αυτή την ώρα ακριβώς γιατί ήθελε να φαγωθεί ο Δροσογιάννης.

Το ίδιο οι σφωβιστικοί αντιπορτικοί κύκλοι στην χώρα μας επιδιώκουν να χρησιμοποιήσουν την αντίθεση του λαού στα ναρκωτικά για να καταγγείλουν για μια ακόμα φορά σαν υπεύθυνο και αιτού του κακού την γειτονική Τουρκία.

ΑΝΤΙ - ΝΑΡΚΩΤΙΚΗ ΔΗΜΑΓΩΓΙΑ ΣΕ ΜΙΑ ΛΑΪΚΗ ΣΥΝΟΙΚΙΑ

Η τοποθέτησή μας για τα ναρκωτικά δημοσιεύεται σε άλλη στήλη της εφημερίδας. Εδώ θα δούμε μια ειδική πλευρά του ζητήματος, σε σχέση με τη δράση του ρεβιζιονισμού, σε μια εργατοσυνοικία, στο Αιγάλεω.

Το Φλεβάρη που μας πέρασε λοιπόν εγκαταστάθηκε μια νέα καφετέρια στη περιοχή του 17ου Συν. Συμβουλίου. Τα συγκεκριμένα εγκαίνια έδωσαν αφορμή για «κινήσεις» που καθοδήγησε η ΚΟΒ Αιγάλεω του ψευτο - ΚΚΕ και βάσαμε τα εισαγωγικά γιατί θίμισαν τους «αγαπητομένους» πολίτες - κάποιον άλλων εποχών.

Από την εποχή που το κτίριο ήταν γιασί, στα μπειά όπως λένε, μαθεύθηκε ότι θα γίνει καφετέρια. Αμέσως οι ρεβιζιονιστές υποθέτησαν τη γραμμή να μη γίνει η καφετέρια. Μάλιστα με αυτό το σύνθημα έκαναν τον προεκλογικό τους αγώνα στις εκλογές για τα Συν. Συμβούλια τον Δεκέμβριο του 1985. Η θέση τους ήταν -και είναι- ότι πίσω από τον επιχειρηματία κρύβεται κάποιος που είχε καταδικαστεί στο παρελθόν για ναρκωτικά και επομένως το μαγαζί που θα άνοιγε, δεν μπορούσε παρά να εξυπηρετήσει τη διακίνηση ναρκωτικών και όλων των κακών. Ο κίνδυνος μάλιστα γινόταν αμεσότερος καθώς είναι «50 μέτρα απ' το σχολείο».

Στις εκλογές αυτές οι ρεβιζιονιστές πήραν τη προεδρία στο 17ο Σ.Σ. του Αιγάλεω.

Προκάλεσαν Γεν. Συν. στη συνοικία με αυτό το θέμα, ανάλασαν συνεδριάσεις, ίσως πάνω από το μισό του συνόλου των συνεδριάσεων, με μοναδικό θέμα αυτή τη καφετέρια. Το τελευταίο 3ημο του Σ.Σ. δεν απασχολεί άλλο θέμα.

Συνοπτικά η γραμμή τους ήταν την πρώτη περίοδο «να μη γίνει η καφετέρια» και μετά όταν έγινε, «να μη λειτουργήσει».

Την Άνοιξη του 1986 στο κτίριο που παλιά στεγαζόταν το Μονοπό-

λο στεγάστηκε και λειτουργεί καφετέρια. Το Δεκέμβριο του 1986, σε απόσταση ούτε 100 μέτρα από την καφετέρια που δε θέλουν οι ρεβιζιονιστές να λειτουργήσει, στεγάστηκε και λειτουργεί άλλη καφετέρια. Για καμιά από αυτές τις δύο νέες καφετέριες δεν κοιμήθηκε φύλλο στη συνοικία. Η δικαιολογία είναι ότι οι κάτοικοι που γειτονίζουν με την επίμαχη είναι ευαίσθητοποιημένοι, ενώ οι άλλοι δεν είναι. Έτσι εξηγούν τις δύο γραμμές που έχουν για το ίδιο ζήτημα. Μα όταν έχεις την ευθύνη της καθοδήγησης μιας συνοικίας, δεν καθοδηγείς με τέτοια κριτήρια. Ο αγώνας σου κατ' αρχήν πρέπει να είναι ενιαίος.

Αλλά πως να γίνει αυτό όταν είναι εταιρος PUB της μέλους της ΚΟΒ, της οποίας PUB άλλοι εταιρος έχουν καταδικαστεί για ναρκωτικά;

Πώς να γίνει αυτό όταν η σημερινή δημοτική συμβουλος με τη «Συνεργασία» σαν πρόεδρος Σ.Σ. εισπράττει να δώσει άδεια σε καφετέρια να βγάλει τραπέζια στο πεζοδρόμιο, ενώ ο τότε πρόεδρος δημορχος αρνιόταν, της οποίας ο ιδιοκτήτης απειλήθηκε πολλές φορές και στην αστυνομία της περιοχής και στη τότε δημοτική αρχή λέγοντας «όσστε με απ' τα ναρκωτικά». Μήπως ήταν η μηνιατική συνδρομή στο «Κόμμα» το κριτήριο, καθώς λένε πολλοί άνθρωποι στη γειτονία;

Οι ρεβιζιονιστές προσπαθούν να κλείσουν μια καφετέρια που έχει κάποια άδεια λειτουργίας και αφήνουν άλλες που δεν έχουν άδεια να λειτουργούν. Γι' αυτή την εξωφρενική τους στάση δεν προβάλλουν καμιά δικαιολογία.

Λένε στο λαό η υπόθεση των αδειών λειτουργίας τέτοιων μαγαζιών να περάσει στην Τοπική Αυτοδιοίκηση. Ζητάνε δηλαδή περισσότερη εξουσία του κομματιού της κρατικής μηχανής που ελέγχουν.

Λένε οι καφετέριες και τα άλλα

παρεμφερή μαγαζιά να λειτουργούν μακριά από τα σχολεία. Μα όταν λες οι καφετέριες να λειτουργούν μακριά απ' τα σχολεία, λες δε facto ότι οι καφετέριες είναι κακό πράγμα. Γι' αυτό τις θέλεις μακριά απ' το σχολείο. Τότε γιατί δεν βγαζέτε μια αφίσσα που να λέει: «ΕΞΩ ΟΙ ΚΑΦΕΤΕΡΙΕΣ ΑΠ' ΤΟ ΑΙΓΑΛΕΩ» τους παρατηρήσει κάποιος κάτοικος, σε μια απ' τις συγκεκριμένες. Εδώ οι ρεβιζιονιστές τα γράφουν.

Αρχίσαν να μιλάν για καλές και για κακές καφετέριες. Αφήνουν όμως για τον εαυτό τους να κρινουν ποιές είναι οι καλές και ποιές οι κακές, ανάλογα με το αν οι ιδιοκτήτες τους τους κάνουν τα χατήρια.

Άλλα στελέχη τους ζητούν να κλείσουν όλες οι καφετέριες και να επιτραπεί η λειτουργία των καφετειών μόνο. Εδώ ένας νεολαίος παρατήρησε:

«Έχετε δει πολλούς νέους στα καφετίνια; Άλλα στελέχη τους ζητήσαν οι καφετέριες να μεταφερθούν έξω απ' την πόλη. Συγκεκριμένα στο Σχιστό! Ένας άλλος νεολαίος παρατήρησε το εξής: «Με ρωτάτε αν έχω λεφτά να πάω ως εκει».

Στο Αιγάλεω υπάρχουν τοξικομανείς και διακινούνται ναρκωτικά. Τα ναρκωτικά όμως δεν είναι το πρώτο πρόβλημα της νεολαίας. Το πρώτο και μεγαλύτερο πρόβλημα της νεολαίας είναι η καταπίεσή της.

Οι ρεβιζιονιστές όχι μόνο στο Αιγάλεω αλλά και στο Περιστέρι και στη Καλλιθέα στήνουν επιτροπές και παρουσιάζουν το πρόβλημα εξωκομμένο. Μάλιστα τελευταία κλιμάκωσαν αυτή τους την προσπάθεια και έστησαν την «Πανελλήνια Συντονιστική Επιτροπή κατά των Ναρκωτικών» με πρόεδρο τον αποπυχόνα υποψήφιο δημρχο Πειραιά Νικόλινάκο. Τα πράγματα δεν είναι έτσι. Απλά ο ρεβιζιονισμός

χάνει τη νεολαία, και τη συκοφαντεί ότι είναι δόσημα των ναρκωτικών.

Με τις καμπάνιες του και τους «αγώνες» του ο ρεβιζιονισμός δεν απευθύνεται στη νεολαία. Απειθύνεται στους γονείς. Δημιουργούν ένα μπαμπούλα στους γονείς για να δεσμεύουν το παιδί.

Η καφετέρια απλά είναι το σύγχρονο καφενείο. Είναι ένας από τους τόπους όπου οι νέοι δημιουργούν τη δική τους κοινωνική ζωή.

Το ζήτημα των πολιτιστικών συλλόγων από το καπλώμα της «Κ-ΝΕ» η αδυναμία του επαναστατικού κινήματος να χαράξει μια πρωτοπορία γραμμή στα πολιτιστικά ζητήματα έδωσε αντικειμενικά ένα μαζικό χαρακτήρα στις καφετέριες σαν στέκια νεολαίας. Αιτά τα στέκια όταν δεν τα ελέγχει η ψευτο - «Κ-ΝΕ» τα συκοφαντεί και τα γτιπά.

Αν αποδείξουν ότι στη συγκεκριμένη καφετέρια διακινούνται ναρκωτικά. Να κλείσει. Αν αποδείξουν ότι ο ιδιοκτήτης της είναι μπλεγμένος με ναρκωτικά να κλείσει. Το ίδιο να γίνει με όλα τα υποπτα στέκια. Ο λαός του Αιγάλεω να αποκαλύψει και να εξουδετερώσει τους εμπόρους ναρκωτικών. Δεν μπορείς να ζητάς όμως να κλείσουν οι καφετέριες για λόγους πρόληψης. Γιατί αν κλείσουν δε θα διακινούνται ναρκωτικά.

Οι ρεβιζιονιστές σκοπεύουν να κλείσουν τη συγκεκριμένη καφετέρια για λόγους πολεοδομικών παραβάσεων του κτιρίου. Πιστεύουν ότι έτσι συμβάλουν στον αγώνα ενάντια στα ναρκωτικά. Έτσι, διαπαιδαγωγούν, το λαό και δίνουν λύσεις στα προβλήματά του.

Ο λαός του Αιγάλεω ως κρατήσσει στη μνήμη του, όπως δεν πρέπει να ξεχνάει στιγμή το 1977, όταν η Λούλα Λογαρα διέγραψε ολόκληρη την οργάνωση της «Κ-ΝΕ» στο Αιγάλεω και η πλατεία Εσταυρωμένος γέμισε από «περιθωρικούς»!

ΚΑΛΗ ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΤΗ ΡΩΣΙΑ Η ΠΡΟΤΑΣΗ ΓΚΟΡΜΠΑΤΣΩΦ

ΕΠΙΦΥΛΑΞΕΙΣ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΧΩΡΩΝ

Όσο περνάνε οι ημέρες κατασταλάζουν και ολοκληρώνονται οι αντιδράσεις για την τελευταία πρόταση Γκορμπατσώφ που αφορά τους πυραύλους μέσου βεληνεκούς.

Πολλοί είναι εκείνοι που είτε από βιασύνη, είτε με ελαφρά καρδιά χαιρέτησαν την πρόταση - παγίδα του Γκορμπατσώφ. Αλλά ταυτόχρονα επα-

βέβαια αυτή καθαυτή η πρόταση από μια πρώτη ματιά φαίνεται ότι σ' αλήθεια απομακρύνει μια μεγάλη απειλή από την Ευρώπη. Ακριβώς επειδή ξεκινώντας απ' το 1979 εγκαταστάθηκαν 90 πύραυλοι SS-20 στο ευρωπαϊκό έδαφος και 45 στο ασιατικό. Τότε τη σημερινή πρόταση του Γκορμπατσώφ την είχε κάνει ο Ρήγκαν, τη γνωστή ως μηδενική λύση, προτείνοντας στη Μόσχα να αποσύρουν αυτοί τους SS-20 και αυτός τους 108 Πέρσινγκ - 2 που είχε ήδη εγκαταστήσει σαν αντίποδα στους SS-20.

Τότε η Ρωσία αρνήθηκε την πρόταση αυτή, με αποτέλεσμα σήμερα να υπάρχουν 441 SS-20, απ' τους οποίους 271 είναι εγκατεστημένοι στην Ευρώπη με 3 πυρηνικές κεφαλές ο καθένας, και 112 SS-20 αντίστοιχου βεληνεκούς με τους SS-20.

Οι Πέρσινγκ - 2 παρέμειναν 108 τοποθετημένοι και εγκαταστάθηκαν και 128 ακόμα Κρούς.

Έτσι οι δυνάμεις σήμερα έχουν σε σύνολο ως εξής: Ρωσία: 441 SS20 (271 στην Ευρώπη) με 800 κεφαλές συνολικά, 112 SS4 Σύνολο: 553 πύραυλοι, Αμερική: 108 Πέρσινγκ - 2 128 Κρούς Σύνολο 236 πύραυλοι.

Αν σ' αυτά προσθέσουμε ότι οι SS-20 πλήττουν άμεσα την Ευρώπη, τη Μέση Ανατολή, τη Βόρεια Αφρική, και την Ασία και μάλιστα καλύπτουν απόσταση 5.000 χιλιομέτρων μέσα σε 15 λεπτά, ενώ οι αμερικάνικοι πύραυλοι χρειάζονται

4,5 ώρες για να καλύψουν τη μισή απόσταση (2.500 χλμ. δηλαδή) και η εμβέλεια τους είναι το πολύ μέχρι τη Μόσχα, καταλαβαίνει κανείς πολύ καλά γιατί οι Ρώσοι έχουν μια απόλυτη πυρηνική υπεροπλία στην Ευρώπη.

Αυτή η υπεροπλία δεν αλλάζει και ούτε πρόκειται να αλλάξει με την τωρινή πρόταση του Γκορμπατσώφ και θα εξηγήσουμε παρακάτω το γιατί.

Ο Γκορμπατσώφ στις διαπραγματεύσεις της Γενεύης προσπαθεί να μη συνδεθούν οι πύραυλοι μέσου βεληνεκούς με τους μικρού βεληνεκούς.

Σύμφωνα με στοιχεία που πήραμε απ' το γαλλικό τύπο (Μοντ, Λιμπερασιόν, Ομπσερβτέρ), μιας και όλες οι ελληνικές εφημερίδες απαξιούν να ασχοληθούν μεθοδικά με το θέμα, είτε από την προτίμησή τους στους Ρώσους, είτε από την προτίμησή τους στους αμερικάνους που διαπραγματεύονται δίχως να ρωτήσουν την Ευρώπη, η διάταξη των δυνάμεων σε πυραύλους μικρού βεληνεκούς είναι η εξής: Σύμφωνο Βαρσοβίας: 77 SS 12, και SS22 518 Scnd B και SS23, 564 Mig 7 και SS21. Σύνολο: 1159 πύραυλοι. ΝΑΤΟ: 72 Πέρσινγκ 1Α, 163 Lance. Σύνολο 235 πύραυλοι.

Απ' αυτούς οι ρώσικοι πύραυλοι SS12 και 22 έχουν βεληνεκές 900 χλμ. και οι υπόλοιποι γύρω στα 500. Αυτοί μετά το '79 λειτουργούν με μεγάλη ακρίβεια και είναι ικανοί όπως χαρακτηριστικά γράφει η ΜΟ-

νητεύεται και η εκτίμησή μας για την ουσία των προτάσεων αυτών, αφού χόρες όπως η Γαλλία καταγγέλλουν και αποκαλύπτουν με τον πιο ανάγλυφο τρόπο πόσο επικίνδυνη είναι η ταχτική της Μόσχας απέναντι στην Ευρώπη, τη στιγμή που η Αμερική δέχτηκε με ευκολία την πρόταση και τώρα τη διαπραγματεύεται στη Γενεύη.

NT για «χειρουργικές επιχειρήσεις».

Αντίθετα οι 72 Πέρσινγκ 1Α φτάνουν τα 750 χλμ. και οι άλλοι τα 130. Είναι όλοι παλιοί και δεν συγκρίνονται καθόλου με τους ρώσους, που στα 8 τελευταία χρόνια έχουν τελειοποιηθεί και αποτελούν πραγματική απειλή για την Ευρώπη, αφού την πλήττουν ολόκληρη μ' εξαίρεση την Ισπανία και την Ιρλανδία. Ο κίνδυνος λοιπόν παραμένει και χωρίς τους SS-20, ιδιαίτερα για την Ευρώπη.

Στους συσχετισμούς στην αεροπορική δύναμη το σκηνικό δεν αλλάζει καθόλου. Οι Ρώσοι διαθέτουν συνολικά 2.500 αεροπλάνα (Tu-16, Tu-22, Su-24, Mig-27, Su-17, Mig-21), που είναι σε θέση να χρησιμοποιήσουν και πυρηνικά φορτία. Η ρώσικη αντιαεροπορική άμυνα είναι πυκνότερη. Επίσης τα αεροπλάνα τους μεταφέρουν και χημικά όπλα.

Τα δυτικά απ' την άλλη πλευρά είναι 700 για όλες τις ευρωπαϊκές χώρες.

Παράπερα οι στρατιώτες κάθε πλευράς: για το σύμφωνο της Βαρσοβίας είναι 6,2 εκατομμύρια, για το ΝΑΤΟ 5. Τα танκς τα ρώσικα: 46.600, τα δυτικά 20.300.

Τα μαχητικά ρώσικα αεροπλάνα 7.200, τα δυτικά 3.200.

Τα πολεμικά πλοία τα ρώσικα 126, τα δυτικά 308.

Έτσι λοιπόν και να φύγουν οι πύραυλοι μέσου βεληνεκούς δεν μπορούν οι Ρώσοι να μας πείσουν

ότι έτσι κάνουν βήματα προς την ειρήνη στην περιοχή.

Αλλά και στο θέμα της απόσυρσης των πυραύλων αυτόν υπάρχουν πολλά προβλήματα ιδιαίτερα όσο αφορά την επαλήθευση της απομάκρυνσης.

1) Οι δορυφόροι που υπάρχουν δεν μπορούν να δουν τα πάντα. 2) Οι προγραμματισμένες επιθεωρήσεις δεν είναι ικανοποιητικές ακριβώς επειδή είναι προγραμματισμένες. 3) Μπορεί να γίνει έλεγχος καταστροφής στους τόπους εκτόξευσης, παραγωγής και αποθήκευσης. 4) Μπορεί να γίνει έλεγχος καταστροφής κεφαλών ή καταστροφής πυρηνικής ύλης. Θα διαλυθεί όλη η υποδομή π.χ. πλατφόρμες εκτόξευσης και καταστροφή ανταλλακτικών που ξαναφτιάχνουν εκτοξευτήρες.

Αυτά τα προβλήματα που βάζουν οι Ευρωπαίοι στρατιωτικοί εμπειρογνώμονες αποδείχνουν και σε κείνους που δεν είναι ειδικοί ότι ένα επιμέρο ενδιαφέρον να διαβάσουν απ' αυτό το βιβλίο που γράφτηκε το 1952 το κομμάτι με τον υπότιτλο «Το αναπόφευκτο των πολέμων ανάμεσα στις καπιταλιστικές χώρες».

Είναι φανερό λοιπόν ότι οι πραγματικές προθέσεις του Γκορμπατσώφ και το πραγματικό περιεχόμενο των προτάσεων του θα αναδοθούν μέσα από την ίδια τη διαδικασία των διαπραγματεύσεων.

Σε φοβερή δοκιμασία η φτωχολογιά της Καλαμάτας

Η αντιμετώπιση των φυσικών καταστροφών από ένα κράτος αποτελεί ένα πολιτικό γεγονός με ιδιαίτερη σημασία για το λαό.

Η αντιμετώπιση των φυσικών καταστροφών έχει να κάνει με τη φύση αυτού του κράτους και της τάξης που βρίσκεται στην εξουσία.

Φτάνουν 10 μέρες χιόνια για να αποκλειστούν ολόκληρα χωριά, να κλειστούν δρόμοι, να πανικοβληθεί ο λαός, να κοπούν τηλέφωνα, φως κ.λπ.

Να αποκαλυφθεί πως δεν υπάρχει η παραμικρή υποδομή σ' αυτή τη χώρα, πως δεν υπάρχει το παραμικρό σχέδιο για την άμεση αντιμετώπιση των φυσικών καταστροφών. Και αυτό γιατί το μόνο που ενδιαφέρει την κυρίαρχη αστική τάξη είναι το ξεούμισμα της μοναδικής δύναμης που μπορεί να αντιμετωπίσει τη φύση, της μοναδικής που μπορεί να μετατρέψει τις φυσικές δυνάμεις σε πρόοδο και εξέλιξη, την εργατική τάξη.

Ο Παπανδρέου και το κράτος απέναντι σ' αυτές τις καταστροφές δείχνει σ' όλο του το μεγαλείο τη σαπίλα και την παρακμή του.

Σ' αυτό το άρθρο θα αναφερθούμε ειδικά στην κατάσταση του λαού της Καλαμάτας, που χτυπημένος από τους σεισμούς, έζησε όλη τη μαγία της τελευταίας μεγάλης κακοκαρίας κυριολεκτικά κάτω από ένα πανί.

Έχουν περάσει 7 μήνες από τον μεγάλο σεισμό που κατέστρεψε την Καλαμάτα. Όλοι θυμόμαστε τις δηλώσεις των κυβερνητικών της αντιπολίτευσης και γενικά όλων των «επισημών» επισκεπτόν τις μέρες του σεισμού σ' αυτή την πόλη. Δηλώσεις του τύπου «Μια νέα Καλαμάτα θα ξαναγεννηθεί». «Η κυβέρνηση στο πλευρό του δοκιμαζόμενου λαού της Καλαμάτας... αρχισε τη δουλειά της ανοικοδόμησης κ.λπ. Όλοι αυτοί οι «επισκέπτες» μαζί και ο Παπανδρέου φρόντισαν τις μέρες εκείνες να εμφανισθούν χωρίς γραβάτα και πολυτέλειες «κοινά στο λαό» μια «εξουσία λαϊκή» και συντηρημένη από τον πόνο!!! Τι υποκρισία...

Η ηγελοσύνη και ο αστικός τύπος 7 μήνες από τότε δίνουν μια εικόνα για την κατάσταση όχι απλώς διαφορετική από την πραγματικότητα, αλλά γεμάτη πρωτοφανείς ψευτιές... Μια επίσκεψη στην πόλη δείχνει ότι: Τα περίφημα «λύομενα» που φρόντισε ο Παπανδρέου και η κλίκα του να εξασφαλίσουν στο λαό της πόλης αυτής είναι Κοινότητες που έχουν τοποθετηθεί λί-

γο έξω από την πόλη κατά μήκος του δρόμου και σε απόσταση μισού μέτρου το ένα από το άλλο... (αυτή είναι και η τελική τους τοποθέτηση) με μπάρες που αποτελούν τις πόρτες πάνω σ' αυτά τους «λύομενα». Οι άστεγοι έχουν τοποθετησει μαύρες σημαίες πάνω σ' αυτά σε ένδειξη διαμαρτυρίας και προφανώς γιατί καταλαβαίνουν ότι οι ίδιοι και οι οικογένειές τους δεν αποτελούν φρούτα για εξαγωγή!!!

Μέσα στην πόλη έχουν γίνει στοιχειώδεις υποστηλώσεις κτιρίων με προτεραιότητα τις εκκλησίες και τα διατηρητέα... Μπάρα, μέχρι και σπασμένα τζάμια υπάρχουν ακόμα στα ερειπωμένα κτίρια που κινδύνυ για αυτούς που περπατάνε στο δρόμο. Δεν υπάρχει ίχνος ανοικοδόμησης και η κατάσταση στους καταυλισμούς είναι ακόμα πιο φοβερή. Συγκροτήματα από 100 μέχρι και πεντακόσιες σκηνές υπάρχουν σε διάφορα σημεία της πόλης. Σε κάθε σκηνή μένουν οικογένειες μέχρι και 6 ατόμων. Με τις βροχές, το νερό περνάει μέσα στις σκηνές γιατί φυσικά αυτές δεν είναι τοποθετημένες σε κάποια πλατφόρμα αλλά πάνω σε πλατείες ή και στο χόμα ή και πάνω στο δρόμο... Ο κάθε καταυλισμός διαθέτει πέντε με 10 «τουαλέτες» που έφτιαξε ο Μπένος μόνο που δεν υπάρχουν βόθροι κά-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 6

12ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΟΥ ΨΕΥΤΟΚΚΕ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 3

κάτω: «η εξάλειψη του καπιταλισμού και των συνεπειών του, η καθιέρωση των βάσεων της κομμουνιστικής τάξης πραγμάτων».

Για να μερδένουν μάλιστα τους αναγνώστες δεν γράφουν που υπάρχει αυτό στην έκδοση των Απάντων που έχουν κάνει, αλλά στην προηγούμενη έκδοση, που δυσκόλα μπορεί κανείς να βρει.

Έτσι λοιπόν όταν δεν ισχύει δημερα η θέση του Λένιν για τον πόλεμο και την επανάσταση, πρέπει να φύγουν οι ενδοιμπεριαλιστικές αντιθέσεις γιατί αυτές είναι που κάνουν αναπόφευχτο τον πόλεμο, πρέπει να κρυφτεί η αντίθεση αστική τάξη - προλεταριάτο, γιατί αυτή κάνει αναπόφευχτη την επανάσταση.

Ο πόλεμος για τους είναι αποτέλεσμα της ιστορικής αντίθεσης όπως λένε ανάμεσα στο σοσιαλιστικό και στο καπιταλιστικό σύστημα. Είναι δηλαδή αποτέλεσμα της επίθεσης του ιμπεριαλισμού ενάντια στο σοσιαλισμό. Της Αμερικής δηλαδή ενάντια στη Ρωσία. Και μπορεί να μην γίνει όταν η Ρωσία γίνεται κάθε μέρα και πιο ισχυρή απέναντι στην Αμερική, όταν οι «αναπτυσσόμενες χώρες» συντάσσονται με τη Ρωσία, όταν όλοι όσοι ασχολούνται με τα «οικονομικά προβλήματα της ανθρωπότητας» συντάσσονται με την Ρωσία, όταν οι άλλες καπιταλιστικές χώρες κάτω από τον «νέο τρόπο σκέψης» και αφού η Ρωσία δεσμεύεται να μην κάνει ποτέ επανάσταση το προλεταριάτο αυτών των χωρών, συντάσσονται με τη Ρωσία, όταν στη θέση του παγκόσμιου αντιιμπεριαλιστικού μετώπου μπαίνει το παγκόσμιο φιλορώσικο μέτωπο!

Αυτή είναι η θεωρία τους για την ειρήνη.

Πριν ακόμα πούμε τι σημαίνει αυτό πολιτικά, να δούμε και αν ακόμα υποθέσουμε πως η Ρωσία είναι σοσιαλιστική, αν υποθέσουμε πως υπάρχει ακόμα το σοσιαλιστικό στρατόπεδο, αν η παραπάνω θεωρία έχει σχέση με τον Μαρξισμό - Λε-

νινισμό.

Οι μαρξιστές - λενινιστές δεν μπορούν να μιλήν γενικά για πόλεμο. Πρέπει να μελετούν ξεχωριστά κάθε πόλεμο, να βλέπουν την αναπόφευκτη σύνδεση που υπάρχει ανάμεσα στους πολέμους και την πάλη των τάξεων στο εσωτερικό μιας χώρας, γιατί είναι αδύνατη η εξάλειψη των πολέμων χωρίς την παγκόσμια νίκη του σοσιαλισμού.

Οι μαρξιστές - λενινιστές υποστηρίζουν τους δίκαιους απελευθερωτικούς πολέμους των εξαρτημένων χωρών ενάντια στον ιμπεριαλισμό, τους εμφύλιους ταξικούς πολέμους των καταπιεσμένων τάξεων, υποστηρίζουν την άμυνα των σοσιαλιστικών χωρών στην επίθεση του ιμπεριαλισμού ενάντια τους. Παράλληλα καταδικάζουν τους άδικους ιμπεριαλιστικούς πολέμους ενάντια στα έθνη και τους λαούς.

Όσο δυνατό και αν είναι το σοσιαλιστικό στρατόπεδο ή και μια μόνη σοσιαλιστική χώρα, αυτοί οι πόλεμοι είναι αναπόφευχοι γιατί υπάρχει ιμπεριαλισμός. Ο Λένιν γράφει: «Το πρώτο συγκέντρωσης και συγκέντρωσης του κεφαλαίου, εξαλείφοντας τον ελεύθερο ανταγωνισμό, οδήγησε στις αρχές του 20ου αιώνα στη δημιουργία πανίσχυρων μονοπωλίων ενόσω των καπιταλιστών των καπιταλιστικών συνδικάτων, καρτέλ, τρστ - που απόκτησαν απορροστική σημασία σε όλη την οικονομική ζωή, οδήγησε στη συγχώνευση του τραπεζικού κεφαλαίου με το βιομηχανικό κεφάλαιο, που σημείωσε τεράστια συγκέντρωση, και στην αύξηση της εξαγωγής κεφαλαίου σε ξένες χώρες, στο γεγονός ότι αρχίσει να μοιράζεται οικονομικά ο κόσμος, ο οποίος είχε μοιραστεί ήδη εδαφικά ανάμεσα στις πιο πλούσιες χώρες, ανάμεσα στα τρστ, που αγκαλιάζουν ολόκληρα και πλατιότερα ομάδες καπιταλιστικών δυνάμεων. Η εποχή αυτή του Χρηματιστικού κεφαλαίου η εποχή της πρωτοφανής, λίσσας έως πάλης ανάμεσα στα καπιταλιστικά Κράτη, είναι η εποχή του ιμπεριαλισμού. Από δω προέρχονται αναπόφευχτα οι ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι, οι πόλεμοι για αγορές καταναλώσης, για σφαίρες τοποθέτησης κεφαλαίου, για πρώτες ύλες και φτηνή εργατική δύναμη, δηλ. για την παγκόσμια κυριαρχία

και την κατάπιψη των μικρών και αδύνατων λαών. Τέτοιοι ήταν οι πρώτοι μεγάλοι ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι του 1914 - 1918».

Σ' αυτή την εποχή, γίνεται το πέραςμα από τον καπιταλισμό στο σοσιαλισμό, γιατί ο ιμπεριαλισμός είναι το ανώτατο στάδιο ανάπτυξης του καπιταλισμού, αυτό δεν είναι μια άλλη εποχή. Ο πρώτος παγκόσμιος ιμπεριαλιστικός πόλεμος, έφερε την επανάσταση και την νίκη του σοσιαλισμού στη Ρωσία. Αυτό δεν άλλαξε την φύση του ιμπεριαλισμού. Ο Β' παγκόσμιος πόλεμος ξέσπασε αναπόφευκτα παρά την ισχυρή δύναμη της ΕΣΣΔ. Και δεν ξεκίνησε σαν ένας επιθετικός πόλεμος ενάντια στην ΕΣΣΔ. Αλλά σαν πόλεμος ανάμεσα σε δυο ιμπεριαλιστικά μπλοκ.

Και όταν ακόμα η Χιτλερική Γερμανία κήρυξε τον πόλεμο στην ΕΣΣΔ, το αγγλο - γαλλο - αμερικάνικο μπλοκ όχι μόνο δεν συνενώθηκε με την Γερμανία, αλλά αντίθετα αναγκάστηκε να συμμαχήσει με την ΕΣΣΔ ενάντια στην Γερμανία.

Επομένως, όπως γράφει ο Στάλιν: «Η πάλη των καπιταλιστικών χωρών για αγορές και η επιθυμία να νικήσουν τους ανταγωνιστές τους, αποδείχτηκε στην πράξη δυνατότερες από τις αντιθέσεις ανάμεσα στο στρατόπεδο του καπιταλισμού και το στρατόπεδο του σοσιαλισμού» (1952. Οικονομικά προβλήματα του σοσιαλισμού στην ΕΣΣΔ).

Μετά τον Β' παγκόσμιο πόλεμο, μια σειρά από χώρες, της Ανατολικής Ευρώπης και η Κίνα πέρασαν στην οικοδόμηση του σοσιαλισμού. Συγκροτήθηκε ένα αρκετά ισχυρό σοσιαλιστικό στρατόπεδο και ένα τεράστιο κίνημα εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα στις «ζώνες των θειών» σαν τμήμα της παγκόσμιας επανάστασης.

Παρά την τεράστια αυτή ανάπτυξη του σοσιαλισμού ο κίνδυνος των ιμπεριαλιστικών πολέμων δεν είχε περάσει. Γιατί και ο ιμπεριαλισμός ιδιαίτερα ο Αμερικάνικος είχε βγει με μεγαλύτερη συγκέντρωση μέσα από τον πόλεμο.

Ο Στάλιν στο βιβλίο του «οικονομικά προβλήματα του σοσιαλισμού στην ΕΣΣΔ» σαν μεγάλης μαρξιστής - λενινιστής, δίνει την

πάλι με απόψεις που έλεγαν και τότε ότι οι πόλεμοι ανάμεσα στις καπιταλιστικές χώρες έπασαν να είναι αναπόφευκτοι. Και αποδεικνύει πως «για να καταργηθούν οι αναπόφευκτοι πολέμοι, πρέπει να εκμηδενιστούν οι ιμπεριαλισμοί».

Θα συνιστούσαμε σε εκείνους τους αναγνώστες που έχουν κάποιο ιδιαίτερο ενδιαφέρον να διαβάσουν απ' αυτό το βιβλίο που γράφτηκε το 1952 το κομμάτι με τον υπότιτλο «Το αναπόφευκτο των πολέμων ανάμεσα στις καπιταλιστικές χώρες».

Όμως το ζήτημα δεν είναι απλά να αποδείξουμε την διαστρέβλωση του μαρξισμού - λενινισμού από τον ρεβιζιονισμό.

Είναι να δείξουμε το ταξικό συμφέρον που κρύβεται πίσω απ' αυτή την διαστρέβλωση αλλά και με γνώμονα τον μαρξισμό - λενινισμό να δούμε την σύγχρονη πραγματικότητα στον κόσμο.

Πίσω απ' όλες αυτές τις ρεβιζιονιστικές θεωρίες υπάρχουν τα συμφέροντα της αστικής τάξης νέου τύπου της πρώην σοσιαλιστικής Σοβιετικής Ένωσης και σημερινής σοσιαλιμπεριαλιστικής Ρωσίας.

Πίσω απ' αυτές τις θεωρίες, θέλουν να κρύψουν τον βασικό σήμερα ενδοιμπεριαλιστικό ανταγωνισμό που οδηγεί σε έναν νέο παγκόσμιο πόλεμο, τον ανταγωνισμό ανάμεσα στη Ρωσία και την Αμερική. Να παρουσιάσουν αυτόν τον ανταγωνισμό, σαν μια αμυντική πολιτική του σοσιαλισμού απέναντι στην επίθεση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού.

Αυτό είναι το ένα ζήτημα, το άλλο είναι να καλύψουν την ίδια την επιθετική φύση του σοσιαλιμπεριαλισμού και μέσα από την απειλή ενός πυρηνικού πολέμου να λυγίσουν την αντίσταση των ευρωπαϊκών χωρών, ενάντια τους. Η ομάδα των σοβιετικών γραφειοκρατών κρατικομονοπωλιακών καπιταλιστών έχει μετασχηματίσει μια υψηλού βαθμού συγκεντρωμένη σοσιαλιστική οικονομία κρατικής ιδιοκτησίας, σε μια κρατικομονοπωλιακή καπιταλιστική οικονομία, που όμοια της δεν υπάρχει σε καμιά άλλη ιμπεριαλιστική χώρα. Γιαυτό με αρκετή ευκολία ο σοσια-

λιμπεριαλισμός έχει θέσει ολόκληρη την οικονομία κάτω από στρατιωτικό έλεγχο και έχει στρατιωτικοποιήσει ολόκληρο τον κρατικό μηχανισμό. Έτσι ένας τέτοιος ιμπεριαλισμός που ήρθε τελευταίος στο τραπέζι των ιμπεριαλιστών όπου μοιράζεται ο κόσμος, είναι αυτός που ζητάει ανακατονομή των σφαιρών επιρροής, είναι η πιο επικίνδυνη πηγή του πολέμου. Γιαυτό και μιλάει πιο πολύ για την ειρήνη. Στόχος του ανταγωνισμού είναι η Ευρώπη. Ένα πράγμα άλλωστε που ανοιχτά ομολογείται στο «12ο συνέδριο». Γράφουν: «Η Ευρώπη στην οποία βρίσκεται η διαχωριστική γραμμή των δυο στρατιωτικών συναρμολογημάτων, αποτελεί το κρίσιμότερο πεδίο της πάλης για την ειρήνη».

Και ποιο κάτω ομολογεί ανοιχτά τα σχέδια του σοβιετικού σοσιαλιμπεριαλισμού: «Το κόμμα μας, σε αντίθεση με άλλες πολιτικές δυνάμεις, που ταυτίζονται με την ευρωπαϊκή με την ΕΟΚική και ατλαντική πολιτική, έχει σαν άξονα της ευρωπαϊκής του πολιτικής την πανευρωπαϊκή συνεργασία των κρατών της «Δύσης» και «Ανατολής» για μια ειρηνική Ευρώπη από τον Ατλαντικό ως τα Ουράλια».

Και αυτός ακριβώς είναι ο στόχος του σοσιαλιμπεριαλισμού, στον οποίο το ψευτο - ΚΚΕ εντάσσει την δράση του. Η κατάχτηση της Ευρώπης. Γιαυτό ο στόχος της «επίθεσης - ειρήνης» του Γκορμπατσώφ είναι να σπάσει το μέτωπο Ευρώπης - Αμερικής - αυτό είναι που καθορίζει τη νέα στάση του ψευτο - ΚΚΕ στο θέμα της ΕΟΚ - να πετύχει τον αποπλισμό των Ευρωπαϊκών χωρών και το ναυούρισμα των λαών της Ευρώπης. Και γιαυτό έχει ανάγκη από το πιο πλατύ μέτωπο για την διάσπαση των Ευρωπαϊκών χωρών.

Έτσι λοιπόν το ψευτοΚΚΕ είναι αναγκασμένο να φανεί ότι ακολουθεί την πιο πλατιά πολιτική ενότητα ευρύτερων δυνάμεων. Το εύρος αυτών των δυνάμεων το καθορίζει, από ένα πράγμα, από την στάση του στα ζητήματα της ειρήνης, δηλαδή από τη στάση του απέναντι στην Γκορμπατσώφική επιθετική κλίκα. Απέναντι σ' αυτές τις γραμμές του σοσιαλιμπεριαλισμού, η ΟΑΚ - ΚΕ βλέπει τον σύγχρονο κόσμο με-

σα από την μαρξιστική - λενινιστική ανάλυση του Προέδρου Μάο Τσε Τουνγκ για τους τρεις κόσμους.

Εμείς έχουμε την άποψη πως η εμφάνιση των πυρηνικών όπλων δεν άλλαξε, ούτε μπορούσε να αλλάξει τις βασικές Μαρξιστικές - Λενινιστικές αρχές στο ζήτημα του πόλεμου και της ειρήνης. Είμαστε αντίθετοι σ' αυτούς που βλέπουν με απαισιοδοξία το μέλλον της ανθρωπότητας και μιλάν για την ολοκληρωτική πυρηνική καταστροφή, είμαστε αντίθετοι στον πυρηνικό εκβιασμό.

Παρά την διάλυση του σοσιαλιστικού στρατόπεδο και την καλινόρθωση του καπιταλισμού στη Κίνα, πιστεύουμε πως μπορεί να αναπτυχθεί ένα κίνημα για τον πυρηνικό αποπλισμό των υπερδυνάμεων. Υπάρχει προηγούμενη απαγόρευση της χρήσεως δηλητηριωδών και άλλων αερίων, καθώς και των μικροβιολογικών μεθόδων διεξαγωγής του πολέμου, το 1925 στη Γενεύη. Ακόμα και αν, ο ιμπεριαλισμός και ο σοσιαλιμπεριαλισμός εξαπολύσουν ένα πυρηνικό πόλεμο, αυτό θα είχε σαν αποτέλεσμα την εξαφάνιση αυτών των τεράτων και όχι της ανθρωπότητας. « Η ο πόλεμος θα φέρει την επανάσταση, ή η επανάσταση θα αποτρέψει τον πόλεμο» έλεγε ο Μάο Τσε Τουνγκ.

Το Παγκόσμιο μέτωπο των χωρών και των λαών ενάντια στις δυο υπερδυνάμεις στη Ρωσία και την Αμερική, είναι σήμερα το πλατύτερο μέτωπο της υπεράσπισης της ειρήνης, το άνοιγμα του δρόμου για το τσάκισμα των υπερδυνάμεων, για την νίκη της παγκόσμιας Επανάστασης.

Ο Λένιν γράφει:

«Μόνο η προλεταριακή, η κομμουνιστική επανάσταση μπορεί να βγάλει την ανθρωπότητα από το αδιέξοδο που δημιούργησε ο ιμπεριαλισμός και οι ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι. Όποιος κι αν είναι οι δυσκολίες της επανάστασης και οι πιθανές προσωρινές αποτυχίες της, ή τα κύματα της αντεπανάστασης, η τελική νίκη του προλεταριάτου είναι αναπόφευκτη».

ΣΥΝ. ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

Ο ΒΡΩΜΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ ΡΩΣΩΝ

Εφτά χρόνια κατοχή. Ο ρώσικος ιμπεριαλισμός, σαν ένας νέος Χίτλερ, αφανίζει με τη φωτιά και το σίδερο έναν ολόκληρο και περήφανο λαό. Σήμερα δεν υπάρχει άλλο παράδειγμα ανά τον κόσμο σαν τη μαρτυρική αυτή χώρα, που να γνωρίζει την κατοχή και την βαρβαρότητα από τον πιο αδυσώπητο, τον πιο σκληρό φασισμό που γέννησε η ανθρωπότητα μετά τον Β' Παγκόσμιο.

Δεν υπάρχει μεγαλύτερο έγκλημα απ' αυτό που συντελείται στο Αφγανιστάν. Και είναι διπλά έγκλημα γιατί διαπράττεται στο όνομα του σοσιαλισμού και του προλεταριακού διεθνισμού, από μια χώρα που όταν ήταν κόκκι-

Η ΕΙΣΒΟΛΗ

Στις 27 Δεκεμβρίου του '79 εκδόθηκε η επίθεση των Ρώσων. Η αερογέφυρα της Καμπούλ, που είχε εγκαινιαστεί το φθινόπωρο, έπαιξε τον ρόλο που προοριζόταν. Μια μεραρχία αλεξιπτωτιστών όρμησε από το αεροδρόμιο για να καταλάβει την Καμπούλ. Ο αφγανικός στρατός περιορίστηκε στους στρατώνες στο ρόλο του απαθή θεατή καθώς οι σοβιετικοί συμβούλοι είχαν ακινητοποιήσει τα άρματα μάχης. Ταυτόχρονα 2 ρώσικα ειδικά σώματα κατέλαβαν τα σπουδαιότερα κτίρια, τα αεροδρόμια, τους συγκοινωνιακούς κόμβους και πολλά σημεία - κλειδιά. Δύο τάγματα αλεξιπτωτιστών κατέλαβαν το προεδρικό ανάκτορο που βρισκόταν ο μέχρι τότε πιστός των Ρώσων Αμιν δολοφονώντας τον και όσους βρίσκονταν μέσα και προσπαθούσαν να διαφύγουν. Αμέσως μετά δυο μηχανοκίνητες μεραρχίες πεζικού κατέλαβαν τους δυο κύριους δρόμους: Κούσκα - Χεράτ - Σιντάντ και Τερμέτ - Καμπούλ - Κανταγάρ καθώς και την σημαντικότερη γ' αυτούς διάβαση Σαλάγκ, που συνδέει την Καμπούλ με τα ρώσικα σύνορα στο βορρά.

Στην όλη επιχείρηση πήραν μέρος δεκάδες χιλιάδες του ρώσικου στρατού. Μόνο τις μέρες από τις 24 έως τις 26 Δεκεμβρίου είχαν μεταφερθεί μέσω της αερογέφυρας 50 χιλ. ρώσικα στρατιώτες. Ήταν φυσικό με την ακινησία των αφγανικού στρατού και την έλλειψη οποιασδήποτε αντίστασης, να πετύχουν οι Ρώσοι τον στόχο τους. Δεν έμεινε παρά να τοποθετηθεί το νέο ανδείο, ο Μαμπράκ Καρμάλ, για να στεφθεί με ολοκληρωτική επιτυχία αυτή η καθαρά ρώσικου τύπου επιχείρηση.

Έτσι οι Ρώσοι θρονιάστηκαν στο Αφγανιστάν. Ως τις αρχές του '80 διατηρούσαν 8 - 9 χιλ. στρατό.

Σε φοβερή δοκιμασία η φτωχολογιά της Καλαμάτας

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 5

τω απ' αυτές παρά μία τσιμεντένια βάση Ι Χ Ι.

Το κρύο, η βροχή και το χιόνι συμπληρώνουν την τραγωδία. Οι άστεγοι δεν έχουν πάρει ούτε μια δραχμή από το κράτος μέχρι σήμερα και πολλοί απ' αυτούς αναγκάζονται να μένουν στα σπίτια τους που έχουν χαρακτηριστεί ακατάλληλα γιατί η ζωή στη σκηνή μ' αυτές τις καιρικές συνθήκες απλώς δεν είναι ζωή...

Όσο για τη βοήθεια του λαού της υπόλοιπης χώρας στην Καλαμάτα, αξίζει να σημειωθεί το εξής: Ρούχα, τρόφιμα κ.λπ. δεν μπαίνουν στην πόλη για να μοιραστούν αλλά στο τελωνείο. Για να πάρουν λοιπόν οι άστεγοι κάτι απ' αυτά πρέπει να πάρουν σημείωμα από τον Μπένο. Σύμφωνα με αυτά που μας είπαν οι ίδιοι οι άστεγοι εκείνο που μπορεί να πάρει κάποιος, είναι μόνο αν ένας πολιτης πάει μόνος του στο τελωνείο. Το επίσημο κράτος δίνει σημειώματα...

Σύμφωνα με τις ίδιες πληροφορίες ο πληθυσμός της πόλης ήταν περίπου 50.000 και τώρα είναι 11.000. Έτσι το ζήτημα παίρνει και την ταξική του διάσταση. Οι πλούσιοι της Καλαμάτας και οι λίγο πιο κάτω απ' αυτούς έφυγαν... Οι άλλοι φτωχοί αγρότες, εργάτες, υπάλληλοι — που η ίδια τους η ζωή είναι δεμένη μ' αυτό τον τόπο — μένουν για να είναι οι μοναδικοί μάρτυρες αυτής της τραγωδίας και οι πραγματικοί κατήγοροι αυτού του σοσιαλιστικού συστήματος.

Έμεινε το προλεταριάτο και η φτωχή αγροτιά για να δει ξεκάθαρα πως η αστική τάξη και το κρά-

τος του Παπανόρου όχι μόνο δεν ενδιαφέρεται για την ανοικοδόμηση της πόλης τους, αλλά δεν ενδιαφέρει να τους εξασφαλίσει μετά την καταστροφή ούτε καν στοιχειώδη μέτρα διαβίωσης. Κατά τα άλλα, φροντίσει το κράτος μετά το σεισμό να τους εξασφαλίσει την πρόγνωση του καιρού από την ΕΜΥ για να προλαβαίνουν να βάζουν νάβλον στις σκηνές για την καταγιάδη ή το χιόνι... Φροντίσει επίσης να ξεγελάσει τον υπόλοιπο λαό με δημαγωγίες για νέους σχεδιασμούς με «τεράστιες προσφορές» της κυβέρνησης και με την αποστολή διάφορων τεχνοκρατών του μηχανισμού της, που το μόνο που έκαναν 7 μήνες τώρα ήταν να βάλουν κόκκινους και πράσινους σταυρούς έξω από τα ερείπια. Ένας σκληρός χειμώνας για την εργατική τάξη και τη φτωχολογιά της Καλαμάτας περνάει και οι ίδιοι οι κάτοικοι ρωτάνε: «Πόσοι τέτοιοι χειμώνες θα περάσουν άραγε»;

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΑΝΤΑΡΤΩΝ ΚΑΙ ΡΩΣΩΝ ΚΑΤΑΧΗΤΩΝ

Γρήγορα όμως αυτός ο στρατός θα πολλαπλασιαστεί ύστερα από τον επαναστατικό πόλεμο που ξεκίνησε το αφγανικό αντάρτικο.

Λίγους μήνες μετά άρχισαν τα προβλήματα των Ρώσων. Στα βουνά και στα πεδία της Καμπούλ άρχισε η οργάνωση του αφγανικού αντάρτικου, που ήδη υπήρχε από την περίοδο των προηγούμενων πραξικοπημάτων. Παράλληλα στις κατεχόμενες πόλεις άρχισαν απεργίες και διαδηλώσεις. Από τις αρχές ακόμα του '80 η δράση των ανταρτών αποδείχθηκε ανησυχητική για τους Ρώσους απ' ότι στην αρχή πρόβλεπαν. Την περίοδο αυτή οι αντάρτες πρόβαλαν ισχυρή αντίσταση στην επαρχία Κουμάρ και στην Πάκτια, ενώ εξαπόλυσαν επιθέσεις στο Γκάζνι, Βαρντάκ και Ναγκαχάρ. Στη Χεράτ αποδεκτίσαν ένα ρώσικο σύστημα τεθωρακισμένων σκορπίζοντας τον πανικό στους Ρώσους στρατιώτες. Οι Ρώσοι απάντησαν σ' αυτές τις επιθέσεις με σειρά επιχειρήσεων καταστροφής της γεωργίας της χώρας.

Ως το Σεπτέμβριο αυτού του χρόνου προσπάθησαν να κώσουν το αντάρτικο κίνημα χρησιμοποιώντας τα αφγανικά στρατεύματα του Καρμάλ. Όταν αυτά απέτυχαν στην αναχαίτιση της δράσης των ανταρτίκων, κάνοντας φανερή έτσι την αναποτελεσματικότητά τους, που συνένεψε η λιποταξία μέσα μόνο στο '80, 40 χιλ. στρατιωτών και παρά τις προσπάθειες του Καρμάλ να τα παρακινήσει σε νέες επιθέσεις, οι Ρώσοι ανέλαβαν οι ίδιοι απ' ευθείας τις επιχειρήσεις - χτυπήματος των ανταρτών. Έτσι εξαπόλυσαν

νη σηματοδότησε στις αρχές του αιώνα μας την πορεία της ανθρωπότητας προς την επανάσταση και την κοινωνική απελευθέρωση.

Στο Αφγανιστάν δε δολοφονείται μόνο ένας λαός. Εκτελούνται τα όνειρα, οι πόθοι και οι ελπίδες των λαών και των επαναστατικών τάξεων. Όλοι εκείνοι που πονάνε για τα πανανθρώπινα ιδανικά του σοσιαλισμού και του κομμουνισμού.

Η σημερινή του αγώνα αποκτά για μας σήμερα ιδιαίτερη σημασία, μια που στη χώρα μας έχουν πληθύνει επικίνδυνα οι ανάρθρες κραυγές, που προωθούν το παραμύθι Γκορμπασόφ.

με δικά τους στρατεύματα την πρώτη επίθεση στην κοιλάδα του Παντισίρ, όπου έχει μια από τις κυριότερες βάσεις του το αντάρτικο, κάτω από την καθοδήγηση του Αχμέτ Σαντ Μασούντ. («το λιοντάρι του Παντισίρ» όπως τον αποκαλούν) ένας από τους πιο επιφανείς ηγέτες της αφγανικής αντίστασης. Η επίθεση αυτή απέτυχε και οι αντάρτες κράτησαν αυτό το οχυρό τους.

Τον Ιούνη του '81 οι σοβιετικοί επιτέθηκαν στο Ναγκαχάρ, όπου οι αντάρτες πρόβαλαν αντίσταση με επιτυχία. Τον Σεπτέμβριο του ίδιου χρόνου απέτυχαν στις νέες επιθέσεις τους στο Παντισίρ. Στο ίδιο διάστημα το αντάρτικο κίνημα πέτυχε σημαντική νίκη με την ανεπίτευξη στο Παγκμάν 25 χιλ. βορειοδυτικά της Καμπούλ και δημιουργήσε σοβαρές απειλές στους Ρώσους, στη διάβαση Σαλάγκ.

Οι επιτυχίες αυτές θορόβησαν τους Ρώσους αφού κατάλαβαν ότι έχουν να κάνουν με ένα κίνημα που δεν το βάζει κάτω. Έτσι στο τέλος του χρόνου πήγε στο Αφγανιστάν ο τότε υφυπουργός άμυνας της Ρωσίας στρατάρχης Σοκόλφωφ ο οποίος αποφάσισε την αποστολή στρατιωτικών ενισχύσεων. Με νέες δυνάμεις πια το '82 οι Ρώσοι επιχείρησαν επιθέσεις ξηράς σε συνδυασμό με αεροπορικές επιδρομές και επιθέσεις ελικόπτερον, χωρίς όμως αποτέλεσμα, ενώ απότυχαν οι νέες επιθέσεις τους τον Μάη και Σεπτέμβριο στη κοιλάδα του Παντισίρ.

Οι αντάρτες όχι μόνο κράτησαν τις θέσεις τους αλλά κατέλαβαν το μεγαλύτερο τμήμα της Χεράτ και απόκρουσαν τον Ιούλη την ανεπίτευξη των Ρώσων σ' αυτή την πόλη. Οι νίκες των ανταρτών οφείλονται στην έξυπνη ταχτική που ακολούθησαν που συνίστατο στο γεγονός ότι όταν οι Ρώσοι κινούνταν σε μια περιοχή, αυτοί δεν μάχονταν εκεί που ο αντίπαλος ήθελε δηλ. κατά μέτωπο, αλλά αποσύρονταν γρήγορα από τις κοιλάδες στα βουνά, εξαπολύοντας στη συνέχεια επιθέσεις με ταχύτητα κυκλωτικές κινήσεις, χτυπώντας τον εχθρό εκεί που δεν το περίμενε. Ο πανικός όλο και αυξανόταν στα ρώσικα στρατεύματα.

Από το '83 και μετά οι Ρώσοι ακολούθησαν την, σύμφωνα με τα αμερικάνικα πρότυπα στο Βιετνάμ, στρατηγική των αεροπορικών βομβαρδισμών, τις επιθέσεις με τα ελικόπτερα και την ερμώση εκτεταμένων περιοχών από τον πληθυσμό τους. Η απάντηση του αντάρτικου ήταν οι επιδρομές που έφτασαν μέχρι την Καμπούλ. Έδωσαν έτσι στους καταχτητές σημαντικά χτυπήματα, οι οποίοι καταλάβαν ότι αν δεν αύξαιναν πάλι τις δυνάμεις κατοχής, δεν υπήρχε δυνατότητα να κερδίσουν σ' αυτό τον πόλεμο. Προσπαθώντας να κερδίσουν χρόνο ώστε να μεταφέρουν περισσότερα στρατεύματα, επεδίωξαν ανακοχή με τον αντάρτικο, ο οποίος δέχτηκε με τον Μασούντ, ο οποίος δέχτηκε.

Η ανακοχή αυτή κράτησε μέχρι την άνοιξη του '84, οπότε οι Ρώσοι ξανάρχισαν τις αεροπορικές επιδρομές. Τα αποτελέσματα γι' αυτούς αυτή τη φορά ήταν πιο εννοιακά. Η έβδομη επίθεσή τους στο Παντισίρ απ' τη στεριά, με την κάλυψη της αεροπορίας και των ελικόπτερον, που έγινε με σκοπό να ερμωθεί η κοιλάδα και να γίνει απρόσιτη στους αντάρτες, ανάγκασε σε φυγή τον Μασούντ. Η επιτυχία τους αυτή τους οδήγησε τον Οκτώβριο στην απόπειρα κλεισίματος των συνόρων με το Πακιστάν, απόπειρα που επανέλαβαν πολλές φορές το '85 και το '86, χωρίς επιτυχία, ύστερα από την πετυχημένη προσπάθεια των ανταρτών να μην αποκοπούν από βάση τους στο Πακιστάν.

Την κατεύθυνσή μας αυτή ενισχύει ο πρόσφατος ελιγμός των Ρώσων και των Αφγανών υποταχτικών τους να προτείνουν κατάπαυση του πυρός και συμφιλίωση. Η περήφανη όμως στάση του αντάρτικου να αρνηθεί την προδοσία ανάγκασε πολύ γρήγορα τους Ρώσους και τα ανδρείκελά τους να δείξουν το πρόσωπο που κρύφτηκε προσωρινά πίσω από τη μάσκα της «εθνικής συμφιλίωσης», βομβαρδίζοντας τις θέσεις των ανταρτών και τους προσφυγικούς καταυλισμούς στο Πακιστάν, σκοτώνοντας άμαχους και παιδιά.

Με αφορμή λοιπόν αυτά τα γεγονότα θα επιχειρήσουμε μια συνολική καταγραφή των γεγονότων στο Αφγανιστάν ύστερα από την ρώσικη εισβολή του '79. Σ' αυτή μας την προσπάθεια παραθέτουμε ορισμένα νέα στοιχεία.

200 χιλ. πρόσφυγες στο Πακιστάν, 1 εκ. 700 χιλ. στην Περσία, 4 εκατ. σε διάφορες άλλες χώρες και 2 εκατ. εσωτερικής μετανάστευσης. Και όλα αυτά σε πληθυσμό 16 εκατ. Αν συνυπολογίσουμε σ' όλα τα παραπάνω τις σφαγές στην Κεράλα το '79, στη Ράουλα το '83, στο Μπαράκ και στο Λογκάν το '84, τότε βρίσκουμε με προστά σε μια κανονική γενεογονία των Αφγανών.

ΡΩΣΙΚΟΣ ΚΑΙ ΑΦΓΑΝΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ

Η σοβιετική δύναμη σ' αυτή τη χώρα είναι σήμερα 115.000 στρατιώτες (πράγμα που είναι γενικά γνωστό), 40.000 στη Ρωσία που αντικαθιστούν συνέχεια τους στρατεύσιμους στο ασιατικό μέτωπο, 10.000 προσωπικό αεροπορίας στο Αφγανιστάν και την Σοβ. Ένωση, 50.000 στρατιώτες σε εφεδρεία στη Ρωσία που είναι έτοιμοι να επέμβουν κατά 2.000 σύμβουλοι της αφγανικής μαριονέτας. Δεν λείπουν βέβαια από τον «χορό» που έστησαν οι Ρώσοι στο Αφγανιστάν τα ειδικά σώματα καταστολής, προφανώς δεν εξεγέρσαν, καθώς και οι πράκτορες της Κα - Γκε - Μπε που διεισδύουν στον πληθυσμό για να τον χωριδούν. Στην αρχή της εισβολής υπήρχαν επίσης 100 Κουβαίνοί σύμβουλοι, τους οποίους διαδέχτηκαν αργότερα Ανατολικοευρωπαίοι, Βούλγαροι, Αιθίοπες, Βιετναμέζοι, Σύριοι και Υεμενίτες.

Το Αφγανιστάν ταυτόχρονα έχει γίνει για τους Σοβιετικούς μια καλή βάση για την δράση τους στις γύρω χώρες και τον Περσικό. Τα αεροδρόμια του επιτρέπουν στους Ρώσους να διατηρούν πυραύλους και βομβαρδιστικά σε απόσταση 400 αεροπορικών μιλίων από τα Στενά του Ορμούζ. Τα καταδιωκτικά Μιγκ - 21 τα αντικατέστησαν με Μιγκ - 23 και βομβαρδιστικά Μιγκ - 27. Διαθέτουν επίσης δυο μοίρες από υπερσύγχρονα αεροπλάνα τύπου Su - 25 και πολλά ελικόπτερα «Χιντ». Ο προορισμός τους είναι επιχειρήσεις τύπου Βιετνάμ (βομβαρδισμός χωριών, συνοδεία εφοδιοπομπών, περιπολίες, χημικός πόλεμος).

Όμως παρά την σιδερόφραχτη πανοπλία των Σοβιετικών, υπάρχουν τα φαινόμενα της αποσύνθεσης του ρώσικου έμφυχου υλικού, όπως ακριβώς συμβαίνει σε κάθε μέχρι τώρα στρατό κατοχής. Τα κρούσματα απειθαρχίας, λιποταξίας, χρήσης και κατάχρησης ναρκωτικών στις τάξεις του ρώσικου στρατού, όλο και περισσότερο πληθαίνουν μαζί με τους νεκρούς που γυρνάνε κατά χιλιάδες στα φέρετρα και τις φωνές διαμαρτυρίας στη Ρωσία.

Χειρότερη κατάσταση επικρατεί στο στρατό των ανδρείκελων. Το '78 ο αφγανικός στρατός είχε πραγματική δύναμη 80 χιλ. ανδρών. Το '80, έπεσε στις 20 χιλ. Σήμερα είναι στις 35 - 40 χιλ., αλλά γύρω στις 10 χιλ. κάθε χρόνο χάνονται στις αρρώστιες, στις μάχες και κύρια στις λιποταξίες. Είναι γνωστό ότι εκατοντάδες και χιλιάδες αφγανικοί στρατιώτες περνούν στο αντάρτικο ενισχύοντας την δράση του και παράλληλα την αναξιοπιστία του αφγανικού στρατού. Από την άλλη πολλοί αντάρτες μεταμφιεσμένοι έχουν εισχωρήσει σε τμήματα του αφγανικού στρατού, έτοιμοι να περάσουν στην άλλη πλευρά με την πρώτη ευκαιρία μάχης αποδυναμώνοντας έτσι σε κρίσιμες στιγμές το εχθρικό στρατόπεδο.

Όσο για την δύναμη του αντάρτικου, αυτή δεν είναι ακριβώς καθορισμένη. Πολεμούν παιδιά από δέκα χρονών έως βετεράνοι του αφγανικού πολέμου του '19. Οι δυ-

νάμεις των ανταρτών ποικίλουν ανάλογα με τις πηγές. Οι δυτικές εκτιμήσεις είναι 200 - 250 χιλ., ενώ 300 ή 700 χιλ. αναφέρουν πηγές της αφγανικής κυβέρνησης ή του αντάρτικου.

Τα παραπάνω φαινόμενα της κρίσης και της αποσύνθεσης στο στρατόπεδο των επαναστατικών δυνάμεων θα δυναμώσουν όσο ο λαός του Αφγανιστάν θα στέκεται με το όπλο στο χέρι. Αυτά όλα και πιο πολύ θα δείχνουν πως στο λάκκο που έσκαψαν οι Σοβιετικοί στο Αφγανιστάν θα πέσουν οι ίδιοι μέσα.

Ο ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΔΙΕΘΝΙΣΜΟΣ

Έχουμε αναφερθεί επανειλημμένα για την στρατηγική του ρώσικου ιμπεριαλισμού. Έχουμε πει δηλ. πως η εισβολή στο Αφγανιστάν δεν ήταν μια τυχαία επιλογή των Ρώσων αλλά, στο πόλεμο που ετοιμάζον, αναγκαίους σταθμούς ελέγχου του κόλπου του πετρελαίου στη κατεύθυνση του σαμποταρίσματος του ανεφοδιασμού της Ευρώπης στη στρατηγική της περικύκλωσης της από το νότο. Σ' αυτό το κεφάλαιο δεν έχουμε να προσθέσουμε τίποτε άλλο.

Θέλουμε όμως να αναφερθούμε σ' ένα άλλο ζήτημα. Σ' αυτό που έχει να κάνει με το ξεπλάστωμα του Καρμάλ το '86 και την αντικατάστασή του από τον «συμφιλιωτή» Νατζιμπουλάχ, με τις ψεύτικες αλλά και τόσο θρασείες πρόσφατες δηλώσεις των Ρώσων ότι θα φύγουν από το Αφγανιστάν σε... 22 μήνες, με τους πρόσφατους βομβαρδισμούς των προσφύγων, που αναφέρουμε στην αρχή, με τους γεμάτους ένταση απ' το '86 και μετά αεροπορικούς βομβαρδισμούς των εστιών της αφγανικής αντίστασης, σ' όλα αυτά δηλ. τα γεγονότα που αποδεικνύουν πόσο «δημοκράτης» και «ειρηνιστής» είναι ο νέος ανήρ της Μόσχας.

Ο λαός μας λέει: «Άλλαξε ο Μανωλιός κι έβαλε τα ρούχα αλλιώς». Απ' αυτή τη σοφία στερούνται όλες αυτές οι σειρήνες, όλοι εκείνοι οι κολαούζοι της αστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού, που εξάντλησαν στο ρόδινο πρόσωπο του Γκορμπασόφ όλα τα αποθέματα του διεθνισμού τους και είδαν σ' αυτόν τον ιδεολογικό πατέρα που θα τους απαλλάξει από τους μικροαστικούς τους φόβους.

Οι Ρώσοι δεν θα φύγουν απ' το Αφγανιστάν παρά μόνο νεκροί. Αυτό εγγυάται η αδάμαστη θέληση και η ακατανίκητη δύναμη του λαού αυτής της χώρας, έτσι ακριβώς όπως εγγυήθηκε και πραγματοποιήσε το ζελοτάγμα των Αμερικανών το βιετναμικό κίνημα αντίστασης. Το Αφγανιστάν θα γίνει το Βιετνάμ των Ρώσων. Αυτή θα είναι η απάντηση του επαναστατικού κινήματος του αφγανικού λαού στο βρώμικο πόλεμο των Ρώσων. Ανάλογα θα είναι και η απάντηση των καταπιεσμένων, από τον ιμπεριαλισμό και τον σοσιαλιμπεριαλισμό, λαών.

Εμείς σαν έλληνες κομμουνιστές, υψώνουμε την σημαία της διεθνιστικής υποστήριξης στον αφγανικό λαό και στα ένοπλα τμήματά του, συνεχίζοντας την πάλη ενάντια στο ρώσικο φασισμό - ιμπεριαλισμό και στο επίπεδο της αποκόλυψης αυτού του σύγχρονου τέρατος που καλύπτεται με σοσιαλιστικό μανδύα. Έτσι ώστε να μπορέσει ο λαός μας να ξεχωρίσει την αλήθεια από το ψέμα, και να εκφράσει την αλληλεγγύη του σ' αυτό τον λαό, να διακρίνει το μαύρο απ' το κόκκινο και να ξαναδώσει την εμπιστοσύνη του στο σοσιαλισμό και τον κομμουνισμό.

«ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ» ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΧΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο ΚΩΣΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
Βεραντζίου 55 Αθήνα
τηλ: 5241058